

Arrest

nr. 346 983 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. YILMAZ
Bredabaan 71/202
2170 MERKSEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 november 2025 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. YILMAZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit en afkomstig uit Tropojë, Albanië. U woonde in Tirana en bent er in 2021 officieel gehuwd met E.R. (...) (O.V. (...)). U nam na uw huwelijk de familienaam van uw echtgenote aan en gaat momenteel niet langer als A.L. (...) maar als A.R. (...) door het leven.

In 1994 geraakte uw familie langs moederskant in een bloedvete verwickeld met de familie L. (...) uit Tropojë, dit toen uw oom B.J. (...) werd vermoord door A.L. (...). In 1997 hebben uw ooms langs moederskant wraak gepleegd door de broer van A. (...) te doden. Sindsdien maakte u zich zorgen om uw eigen veiligheid en heeft u steeds een wapen in de buurt, zo ook in België. Dit verklaart ook uw latere veroordelingen voor illegaal wapenbezit in België. Ofschoon deze bloedwraak nooit werd afgesloten, maakt deze geen deel uit van uw asielmotieven en haalde u in dit verband niet langer een vrees aan.

U woonde in het verleden reeds in België en reisde toen vaak op en neer tussen Albanië en België. Tot 2015-2016 was u gehuwd met de Belgische S.K. (...).

In 2002-2003 werd u in België opgepakt voor wapenbezit zonder vergunning. U werd voor deze feiten veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf en zat deze straf uit, waarna u voor een eerste keer naar Albanië werd uitgewezen. Op 14 september 2004 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen tot drie maanden en 50 euro met uitstel gedurende drie jaar. Ergens in 2004-2005 werd u andermaal door België gerepatrieerd naar Albanië nadat bleek dat u hier zonder verblijfsdocumenten verbleef. In 2016 zat u op beschuldiging van drugstransport gedurende zes of zeven maanden vast in Duitsland. U werd voor deze feiten uiteindelijk vrijgesproken. Ook in 2018 werd u vanuit België gedwongen teruggeleid naar Albanië, andermaal na een veroordeling in België voor illegaal wapenbezit. U zat voor deze feiten 8 maanden in de gevangenis. U kreeg hierna een reisverbod voor België opgelegd. Sindsdien bent u tot uw recente komst naar hier in 2025 niet meer in België geweest.

Op 12 oktober 2021 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar voor onder meer het schieten op de woning van M.H. (...), diefstal met geweld, poging tot afpersing en ontvoering met bedreiging ten nadele van E.H.M. (...) en het deel uitmaken van een criminele organisatie. De feiten speelden zich af rond de uithaal van een partij cocaïne. U werd in Albanië hiervan door uw advocaat in België op de hoogte gebracht.

In de zomer van 2024 geraakte uw schoonbroer G.B. (...) verwikkeld in een gevecht in een discotheek in Dhërmi, Albanië, waarbij A.K. (...) aan het hoofd verwond werd. U was in de buurt, maar was niet betrokken bij dit gevecht. Uw schoonbroer liet u na verloop van tijd weten dat hij zich na de feiten met de tegenpartij (A.K. (...)) verzoend had. U beschouwde deze kwestie hiermee als afgesloten.

Op 2 januari 2025 brak er brand uit in uw café in Tirana. U dacht aanvankelijk niet aan kwaad opzet, maar veranderde hierover later van mening.

Op 5 januari 2025 werd u in Tirana bij de kapper door onbekende gemaskerde personen aangevallen. U liep hierbij ernstige verwondingen op over het ganse lichaam, zo ook aan het hoofd, verloor hierbij heel veel bloed en werd voor dood achtergelaten. U werd overgebracht naar het militair ziekenhuis van Laprakë, waar u eerst op intensieve zorgen terecht kwam en uiteindelijk anderhalve maand zou gehospitaliseerd blijven.

U werd na deze gebeurtenis twee keer ondervraagd door de politie, één keer in het hospitaal toen u na 7 of 8 dagen wakker werd op intensieve zorgen en één keer nadat u thuis was. De eerste agent die u verhoorde is betrokken bij het lekken van de beelden van uw aanval aan de media. Deze zaak kreeg hierdoor heel veel mediaaandacht en de buitenwereld kwam te weten dat u deze aanval overleefd had. Ondertussen kwam er schot in uw zaak. Nog dezelfde dag van de feiten, op 5 januari 2025, waren reeds twee personen, T.L. (...) en G.K. (...), beiden neven van A.K. (...), opgepakt voor deze aanval op u. Tegen vier andere personen, onder wie A.K. (...) zelf en diens broer Ab. K. (...), werd een opsporingsbericht verspreid. A.K. (...), de grootste drugsdealer van Albanië die in Dubai woont, is de opdrachtgever van de aanval op, die werd uitgevoerd door familieleden van hem. U kan niks anders bedenken dan dat hij wraak wou nemen voor wat hem in de zomer van 2024 in Dhërmi was overkomen, dit voor de rol van uw schoonbroer in het gebeuren. U heeft verder immers nooit iets te maken gehad met hem.

T.L. (...) en G.K. (...) werden reeds na drie maanden in voorarrest vrijgelaten, dit in afwachting van hun proces. De andere verdachten worden niet langer gezocht en lopen vrij rond, terwijl het hier om zwaarwichtige feiten, want poging tot moord, ging. Waar het dossier oorspronkelijk werd behandeld door de rechtbank voor zware misdrijven, is uw dossier nu overgebracht naar de rechtbank voor lichte misdrijven. Dit alles is voor u veelzeggend. Uw echtgenote diende persoonlijk klacht in tegen de zes personen die initieel als verdachten vernoemd werden door het gerecht in dit dossier, maar werd vervolgens onder druk gezet om haar klacht in te trekken. Daarnaast merkte uw echtgenote tijdens uw verblijf in het ziekenhuis op verschillende momenten verdachte personen op aan het ziekenhuis. Hiervoor werd u gedurende drie dagen in het ziekenhuis extra politiebescherming gegeven. Ze waren van plan u daar te vermoorden. Uw echtgenote maakte beeldopnames van deze verdachte personen. Door dit alles achtte u het in overleg met uw familie veiliger thuis dan wel verder in het ziekenhuis te revalideren. U keerde hierop terug naar huis. Op aanraden van het medisch team dat u in die periode thuis verzorgde besloot u na enige tijd naar Janina (Ioannina) in Griekenland uit te wijken voor verdere medische behandeling en een tweede opinie.

Op 10 april 2025 verliet u hiervoor samen met uw echtgenote Albanië. Bij het oversteken van de Albanees-Griekse grens werd u echter gearresteerd door de Griekse autoriteiten. U stond immers geseind bij Interpol voor uw veroordeling in 2021 in België. Op 1 mei 2025 werd u door de Griekse autoriteiten uitgeleverd aan België.

Ondertussen was uw echtgenote teruggekeerd naar Albanië, waar ze onbekende personen opmerkte aan en rond jullie café in Tirana. Deze onbekenden stelden bovendien vragen over u in het café. Ze voelde zich door dit alles bedreigd en vreesde voor haar veiligheid en die van uw kinderen. Na afloop van het schooljaar besloot uw echtgenote in juni 2025 samen met jullie minderjarige kinderen ook naar België te komen.

Op 10 juli 2025 diende uw echtgenote in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 juli 2025 diende ook u vanuit de gevangenis in België een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Albanië voor het leven van u en uw gezinsleden, in het bijzonder uw kinderen. U vreest in deze de persoon van A.K. (...). Hij zal mensen betalen om jullie uit te schakelen.

U wacht momenteel ook de start van het proces af tegen de daders van de aanval op u.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer:

- uw vervallen Albanees paspoort op naam van L.A. (...), uitgereikt op 19 november 2010 en geldig tot 18 november 2020;
- uw Albanees paspoort op naam van R.A. (...), uitgereikt op 19 februari 2020 en geldig tot 18 februari 2030;
- uw Albanese identiteitskaart op naam van R.A. (...), uitgereikt op 21 februari 2020 en geldig tot 20 februari 2030;
- uw Albanese rijbewijs op naam van R.A. (...), uitgereikt op 20 mei 2020 en geldig tot 19 mei 2030;
- de geboorteaktes van u en uw kinderen;
- uw huwelijksakte;
- twee USB-geheugensticks met beelden van de aanval op u, van de brand in uw handelszaak (café) in Tirana en van de verdachte personen die circuleerden rond het hospitaal waar u werd opgenomen;
- documenten van de strafklacht die uw echtgenote R.E. (...) indiende bij het parket van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana en dit voor 'zware opzettelijke verwonding' naar aanleiding van de aanval op u op 5 januari 2025;
- uw medisch dossier van uw hospitalisatie in Tirana;
- het bevel tot aanhouding en voorlopige hechtenis tegen L.T. (...) en G.K. (...) door de rechtbank van eerste aanleg van Tirana, d.d. 10 januari 2025, voor het plegen van het strafbare feit 'poging tot moord met voorbedachten rade' en dit voor hun rol in de aanval op u;
- de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana, d.d. 28 mei 2025, om het voorarrest van L.T. (...), vastgelegd bij beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana op 10 februari 2025 (waar de voorlopige hechtenis reeds werd omgezet naar huisarrest), om te zetten naar vrijlating onder borg;
- de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana, d.d. 30 april 2025, om de voorlopige hechtenis van G.K. (...) om te zetten naar huisarrest;
- het huurcontract van uw echtgenote en kinderen in België;
- een beslissing van de strafkamer van de rechtbank van eerste aanleg in Tirana, d.d. 3 oktober 2025, gericht aan het politiecommissariaat nummer 3 van Tirana, waarin deze laatste geïnformeerd wordt dat het parket de strafzaak tegen de verdachten G.K. (...) en R.K. (...) heeft doorverwezen naar de rechtbank van eerste aanleg in Tirana, met het doel de rechtszaak te laten plaatsvinden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde eveneens dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u de status van vluchteling niet kan toekennen. Er dient namelijk opgemerkt te worden dat het door u aangehaalde asielmotief – u verklaarde in Albanië de (criminele) groep rond A.K. (...) te vrezen die wraak op u en uw familie wil plegen voor een vechtpartij eerder in 2024 waarbij uw schoonbroer betrokken was – van louter gemeenrechtelijke aard is en als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Gelet hierop kan het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden aangenomen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht namelijk niet dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat u op 12 oktober 2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief werd veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf (CGVS, p. 4).

U werd veroordeeld voor bedreigingen conform artikel 329 van het Strafwetboek (Hij die iemand door gebaren of zinnebeelden bedreigt met een aanslag op personen of eigendommen) gericht tegen M.H. (...), diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden ten nadele van E.H.M. (...), poging tot afpersing in vredestand met verzwarende omstandigheden ten nadele van E.H.M. (...), wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding met verzwarende omstandigheden (onder meer met de omstandigheid dat de

gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd is geweest) ten nadele van E.H.M. (...) en het deel uitmaken van een criminele organisatie.

De feiten waarvoor u werd veroordeeld deden zich voor in december 2017 als afrekeningen, bedreigingen of intimidatiepogingen ingevolge geschillen binnen het criminele milieu. De represaillemaatregelen, waarbij u van nabij betrokken was, volgden op een uithaling van drugs in Nederland in de nacht van 7 of 8 december 2017, waarbij het vermoeden was ontstaan dat de uithalers – E.H.M. (...) en M.H. (...) – een deel van de lading cocaïne voor zich hadden gehouden. Hierop werd als represaille door u en een andere medebeklaagde in de nacht van 31 december 2017 op 1 januari 2018 naar de woning van M.H. (...) geschoten, werd E.H.M. (...) op 13 december 2017 met geweld of bedreiging beroofd door u en vier medebeklaagden, werd er op 13 december 2017 met behulp van geweld of bedreiging door u en vier medebeklaagden gepoogd E.H.M. (...) een geldsom van 100.000 euro af te persen. Deze feiten werden bovendien gepleegd terwijl u deel uitmaakte van een criminele organisatie.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen.

Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Het bedreigen van een persoon door te schieten naar diens woning en dit als vergelding of represaillemaatregel voor een mislukte uithaling van een partij cocaïne enkele weken eerder; en in dezelfde context het plegen van een diefstal door middel van geweld of bedreiging, poging tot afpersing met gebruik van een wapen en de gevangenhouding van een persoon waarbij deze met de dood bedreigd is geweest, waarbij de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers ernstig werd geschaad, én dit alles deel uitmakend van een criminele organisatie met de opzet deze misdaden te plegen, zijn niet zomaar gewelddaden, maar ze vormen een diepgaande aantasting van een van de fundamentele van de samenleving: het recht op fysieke en psychische integriteit.

Het Belgische Strafwetboek stipuleert dat het bedreigen van iemand door middel van gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen waarop een criminele straf is gesteld (artikel 329 Sw) strafbaar is en voorziet hierbij in een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden. Daarnaast voorziet het Strafwetboek in een gevangenisstraf van drie maanden tot twee jaar voor personen die iemand — buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft — zonder bevel van het gestelde gezag aanhouden of doen aanhouden, gevangen houden of doen gevangen houden (onwettige vrijheidsberoving door een particulier, artikel 434 Sw), dewelke kan verzwaard worden tot een gevangenisstraf van vijf tot tien jaar, indien de gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd wordt (artikel 437 Sw.). Het Strafwetboek voorziet in een gevangenisstraf van drie jaar of zwaarder voor deelname aan een criminele organisatie met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven (artikel 324bis Sw.) en, wanneer deze criminele organisatie gebruik maakt van zaken zoals intimidatie, bedreiging en geweld om het plegen van misdrijven te vergemakkelijken, wordt een iedere persoon die wetens en willens betrokken is, gestraft met een gevangenisstraf van een jaar tot drie jaar (artikel 324ter Sw.).

Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat (de gevolgen van) de door u gepleegde feiten ernstig zijn.

Zo dient erop gewezen te worden dat de feiten waarvoor u werd veroordeeld door de rechtbank in haar vonnis als bewezen werden geacht waarbij de rechtbank deze als bijzonder ernstig kwalificeerde. In het vonnis worden deze feiten als verwerpelijk omschreven. Bovendien getuigen deze feiten volgens de rechtbank van een volstrekt gebrek aan normbesef en een bijzondere criminele ingesteldheid. Daarnaast stelde de rechtbank dat de beklaagden een uiterst gevaarlijke ingesteldheid hebben en dat de feiten getuigen van een stuitend gebrek aan respect voor het leven en de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers, de geviseerde families, maar zeker ook onschuldige burgers die hiervan (zijdelings) het slachtoffer (kunnen) zijn. U werd door de rechtbank onder andere omschreven als één van de uitvoerders van de ontvoering met verzwarende omstandigheden van M.E.H. (...) en de beschieting van het pand van H. (...).

Bij de bepaling van de strafmaat verwees de rechtbank in haar vonnis tevens naar het feit dat u eerder reeds drie keer werd veroordeeld door de correctionele rechtbank, voor slagen in 2004, en voor valsheid in geschriften, heling en wapens in 2006 en 2018, alsook dat u acht keer werd veroordeeld voor verkeersinbreuken, wat volgens de rechtbank aangaf dat u lak heeft aan de regels en normen in onze samenleving. U werd dan ook veroordeeld tot een zware gevangenisstraf van vijf jaar.

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de feiten die u hebt gepleegd, in het bijzonder het beschieten van een woning en de ontvoering van een persoon waarbij de gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd werd, en dit alles vanuit de context van een criminele organisatie als vergelding of represaille binnen het criminele milieu van drugssmokkel als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor deze misdrijven. U werd immers door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief schuldig bevonden aan vier aanklachten tegen u (CGVS, p. 4 en 5). Hierdoor staat uw schuld vast.

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046> , wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met uw houding na de door u gepleegde, bewezen feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Vooreerst kan in dit verband gewezen worden op uw handelen na uw veroordeling. U werd tijdens uw verblijf in Albanië via uw advocaat op de hoogte gesteld van uw veroordeling op 12 oktober 2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Ingegeven hierdoor liet u in Albanië uw naam veranderen van A.L. (...) naar A.R. (...) (familienaam van uw echtgenote), zoals ook blijkt uit de door u neergelegde identiteitsdocumenten. U deed dit om uw mogelijkheden om naar het buitenland te reizen te vrijwaren (CGVS, p. 2). Uit uw gedrag blijkt dus dat u uw verantwoordelijkheid naar strafuitvoering toe probeerde te ontlopen.

Bovendien blijkt dat u vooralsnog maar een heel klein deel van uw straf waartoe u in 2021 werd veroordeeld heeft uitgezeten. Het feit dat u de straf waartoe u bent veroordeeld nog grotendeels moet uitzitten, is in de ogen van de Commissaris-generaal een bevestiging dat de ernst van deze feiten nog steeds intact is.

Uit de elementen in uw dossier blijkt verder dat u geen oprecht schuldinzicht noch berouw heeft. U houdt voor dat u ten onrechte werd veroordeeld. Geconfronteerd met de feiten waarvoor u werd veroordeeld, minimaliseerde u deze feiten ernstig door te stellen dat het hier om een banale straatruzie ging, niets meer (CGVS, p. 4). U blijft met andere woorden uw schuld en betrokkenheid bij de feiten ontkennen. U er vervolgens op gewezen dat dit niet overeenstemt met de bevindingen en beoordeling in het vonnis van de rechtbank en hierbij gewezen op het feit dat uw veroordeling verband houdt met druggerelateerde criminaliteit, bleef u de feiten waarvoor u werd veroordeeld ontkennen, waaraan u toevoegde zich nooit met drugs te hebben beziggehouden. U stelde vervolgens opnieuw dat het om een (banale) caféruzie ging, die uiteindelijk eindigde doordat iedereen zijn eigen weg ging (CGVS, p. 4). Het feit dat u de feiten en uw eigen rol daarin op heden blijft minimaliseren, wijst nogmaals op een tekortschietend besef van schuld. Het wijst tevens op een gebrek aan berouw.

In dit verband kan volledigheidshalve nog herinnerd worden aan het feit dat u in België al verschillende keren veroordeeld werd.

Gelet op het voorgaande staat de ernst van de door u gepleegde feiten nog steeds vast.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen. U geraakte immers niet verder dan dat u geen bezwaar heeft tegen een mogelijke uitsluiting, u enkel maar de waarheid heeft verteld (wat zoals eerder aangegeven niet blijkt wanneer werd gepolst naar de feiten waarvoor u veroordeeld werd in België), en u het verleden niet meer kan veranderen (CGVS, p. 13). De vaststelling dat u de kwalificatie van de feiten blijft betwisten, wijst erop dat er geen sprake is van spijt, noch van een oprecht schuldinzicht.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. De identiteit van u en uw familieleden, het verblijf van uw echtgenote en kinderen in België, de brand in uw winkel, de aanval op u in een kapperszaak in Tirana, uw opname en behandeling hiervoor in een ziekenhuis in Tirana en het onderzoek en handelen van de politie en gerechtelijke autoriteiten in Albanië in dit verband, staan hier immers niet ter discussie. Ze werpen evenwel geen ander licht op de redenen waarom u van internationale bescherming moet worden uitgesloten.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft - u vreest bij terugkeer naar Albanië vermoord te worden op aangeven van A.K. (...) -, dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming integraal samenloopt met de motieven die werden

aangehaald in het verzoek van uw echtgenote. Dit blijkt ook uit de verklaringen van uw echtgenote in het kader van haar eigen verzoek. In het kader van dit door uw echtgenote ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de door u geschetste vrees – u en uw echtgenoot verklaarden in Albanië de familiegroep of clan rond A.K. (...) te vrezen die wraak op u en uw gezinsleden wil plegen voor een vechtpartij eerder in 2024 – van louter gemeenrechtelijke aard is en als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Gelet hierop kan het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden aangenomen.

Bovendien bent u er niet in geslaagd om het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat u bij terugkeer naar Albanië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw vrees te worden geviséerd door deze groep – u stelde onder meer in uw strafklacht dat uw agressors afkomstig zijn uit het noorden van Albanië, waar problemen volgens de Kanun worden opgelost en men gelooft dat ‘een eenmaal begonnen zaak tot een einde moet worden gebracht’, en dat jullie levens en die van uw kinderen dus in gevaar zijn – wordt vooreerst ondermijnd door de houding van u en uw echtgenoot na de nochtans gewelddadige aanval op uw echtgenoot. Zo komt het vooreerst weinig geloofwaardig over dat uw echtgenoot na zijn hospitalisatie gewoon naar jullie woning in Tirana terugkeerde en jullie daar als gezin bleven wonen tot zijn vertrek naar Griekenland en dit zonder enige voorzorgsmaatregel te nemen naar jullie veiligheid toe. Zijn vertrek naar Griekenland was trouwens louter ingegeven door medische motieven en hield dus geen uitstaan met enig veiligheidsrisico. Indien jullie effectief vreesden dat jullie tegenstanders het blijvend op jullie gemunt hadden en niet zouden stoppen tot hun missie jullie te doden geslaagd was, kan verwacht worden dat jullie stappen ondernomen zouden hebben naar jullie veiligheid toe en niet zomaar dit mogelijke gevaar naast jullie zouden neergelegd hebben. Het stemt in deze tevens tot nadenken dat u na de arrestatie van uw echtgenoot in Griekenland op 10 april 2025 gewoon terugkeerde naar uw woning in Tirana om daar met uw kinderen nog meerdere maanden tot uw vertrek uit het land te blijven wonen. Bovendien opende u in die periode opnieuw uw café in Tirana en bleven uw kinderen gewoon school lopen. Opnieuw bleek u zich niet te beperken in uw bewegingsvrijheid. U gevraagd wat u en uw echtgenoot ondernamen om uw veiligheid na het gebeuren te verbeteren – in het bijzonder nadat uw echtgenoot werd ontslagen uit het ziekenhuis – gaf u aan zelf niets ondernomen te hebben (CGVS, p. 16). Van iemand die beweert in een risicovolle situatie te zitten waarbij diens fysieke integriteit in gevaar is, kan het als logisch en zelfs noodzakelijk worden geacht om bepaalde voorzorgsmaatregelen te nemen — zoals het vermijden van bepaalde plekken of het beperken van de bewegingsvrijheid — om zichzelf te beschermen. Dat dit niet gebeurde, stemt tot nadenken. Daarnaast gaf uw echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud te kennen dat u en de kinderen, nadat uw echtgenoot op 1 mei 2025 werd uitgeleverd aan België, nog één à anderhalve maand in Albanië verbleven omdat jullie het einde van het schooljaar van de kinderen wouden afwachten – uw dochter zou immers haar diploma lager onderwijs behalen – alvorens effectief te vertrekken en om internationale bescherming te verzoeken (CGVS echtgenoot, p. 6). Jullie hierboven beschreven houding is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een reëel risico op het lijden van ernstige schade en ondermijnt de ernst van uw vrees voor de familie K. (...).

Het relatieve karakter van jullie vrees blijkt verder ook uit de vaststelling dat uw echtgenoot na zijn uitlevering aan België op 1 mei 2025 nog tot 16 juli 2025 wachtte om hier in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat hij eerst een advocaat diende te consulteren om advies te vragen en vervolgens wachtte tot de komst van u en jullie kinderen naar België alvorens een verzoek in te dienen, kan dit nalaten eerder een verzoek in te dienen niet rechtvaardigen (CGVS echtgenoot, p. 6). Algemeen kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en die beweert een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. In dit licht is het trouwens ook verwonderlijk dat uw echtgenoot bij zijn aanhouding aan de Griekse grens naliel daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Aangezien u hem toen vergezelde kan trouwens ook voor u dezelfde bemerking worden gemaakt.

Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de verzoeker om

internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat dit bij u het geval is.

Betreffende de aanval op uw echtgenoot op 5 januari 2025 blijkt vooreerst uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dat u en uw echtgenoot wel degelijk een beroep konden doen op de autoriteiten. Na de feiten werd er namelijk een grondig en formeel gerechtelijk en politieel onderzoek gevoerd met als doel bewijzen te verzamelen. Nadat er een onderzoeksrechter werd aangesteld, werden bewijzen verzameld door middel van een deskundigenonderzoek op de plaats delict en een buurtonderzoek, werden er getuigen en verdachten verhoord, werden er huiszoekingen verricht, zaken in beslag genomen en werd er een wetsdokter aangesteld om de verwondingen van uw echtgenoot nader te onderzoeken. Kort na de feiten werden zo reeds zes mogelijke verdachten geïdentificeerd. Tegen vier van hen werd een opsporingsbericht verspreid en de twee anderen, Ga. K. (...) en L.T. (...), konden op 6 januari 2025 door de politie worden opgepakt, waarna zij op 10 januari 2025 werden aangehouden en in voorarrest werden geplaatst. Uiteindelijk werden begin oktober 2025 twee van de verdachten, Ga. K. (...) en R.K. (...), doorverwezen naar de strafkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana waar hun rechtszaak voor de strafbare feiten 'opzettelijke lichte verwonding' en 'bedreiging', gepleegd in onderlinge samenwerking, zal plaatsvinden. Dit strafproces is in principe nog lopende. Jullie werden van al deze feiten en stappen steeds op de hoogte gebracht. Nog uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt dat tijdens het gerechtelijk onderzoek de beschuldiging tegen Ga. K. (...) en L.T. (...) door het parket werd afgezwakt van 'poging tot moord met voorbedachten rade' naar 'opzettelijke lichte verwondingen', dit nadat een uitgebreid forensisch onderzoek door een wetsarts van de verwondingen die uw echtgenoot door de mishandeling opliep werden geclassificeerd als 'opzettelijk licht lichamelijk letsel' (administratief dossier, document 9 en 10). Daaropvolgend werd de voorlopige hechtenis van Ga. K. (...) en L.T. (...), omgezet naar huisarrest en/of vrijlating onder borg. Waar u aangaf dat u hierdoor uw geloof in het Albanese rechtssysteem kwijtraakte (CGVS, p. 9 en 10), dient, met alle begrip voor uw persoonlijke mening, meegegeven te worden dat het de bevoegdheid van een onderzoeksrechter is om de juridische kwalificatie van de feiten op basis van het onderzoek aan te passen, deze te verlichten of te verzwaren en hiermee overeenkomstig de juiste maatregelen naar de verdachten toe te nemen. U hebt geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat deze argumenten en beslissingen in deze zaak niet correct zouden zijn. Uw bewering dat deze beslissing om de verdachten vrij te laten en om de vervolging van andere verdachten stop te zetten, er kwam onder invloed van sommige verdachten, die hun invloed zouden hebben doen gelden op het gerecht, is louter hypothetisch. Deze is niet gestoeld op tastbare concrete of objectieve feiten, wat u zelf overigens ook aangaf (CGVS, p. 17). Bovendien gaf uw echtgenoot zelf te kennen dat de verantwoordelijke van de aanval op hem, A.K. (...), in Dubai verblijft en zo aan het Albanese gerecht kon ontsnappen (CGVS echtgenoot, p. 8 en 9). Dat er voor u en uw echtgenoot in Albanië geen bescherming voorhanden is, omdat de politie en het gerecht naar aanleiding van de aanval op uw echtgenoot niet adequaat optreden, kan dan ook niet gevolgd worden.

Voorts blijkt dat u naar aanleiding van een aantal verdachte feiten naliel een klacht neer te leggen bij de politie. Zo heeft u naar aanleiding van de brand op 3 januari 2025 in uw café in Tirana nagelaten de autoriteiten in te lichten over uw vermoeden dat het hier om brandstichting ging. Dat het hier mogelijks om brandstichting ging, leidt u overigens af uit de feiten die zich twee dagen nadien met uw echtgenoot voordeden. U maakte hiervan echter op geen enkel ogenblik melding bij de politie omdat u na de gebeurtenis met uw echtgenoot de ganse tijd bij hem in het hospitaal bleef. U had geen tijd toen om u met iets anders dan de zorg voor uw echtgenoot bezig te houden (CGVS, p. 11). Dit kan uw nalaten ter zake niet rechtvaardigen, temeer daar u en uw echtgenoot in die periode maar ook later meermaals in contact stonden met en gehoord werden door de politie over de feiten waarmee jullie in die periode geconfronteerd werden en u ook in uw strafklacht dit vermoeden onvermeld liet. U had dan ook uitgebreid de mogelijkheid de Albanese autoriteiten over dit vermoeden in te lichten. U liet trouwens ook na de politie in te lichten over de verdachte personen die na de arrestatie van uw echtgenoot door de Griekse autoriteiten, i.e. in de periode april tot juni 2025, meermaals circuleerden in en rond uw café en hierbij aan derden vragen stelden over het doen en laten van uw echtgenoot. Ofschoon u dit bedreigend vond voor de veiligheid van u en uw kinderen, lichtte u ook ditmaal de autoriteiten hierover niet in. U deed dit luidens uw verklaringen niet, omdat u geen concrete bewijzen tegen deze personen had (CGVS, p. 14). De vaststelling dat het hier om onbekenden ging en u geen concrete bewijzen tegen deze personen had, is geen afdoende reden om geen beroep te doen op de Albanese autoriteiten, zeker aangezien uit uw verklaringen blijkt dat deze daarvoor wel degelijk effectief hebben opgetreden in het kader van verdachte personen die circuleerden rond het ziekenhuis. Zo wendde u zich op 5 januari 2025 en twee weken later tot tweemaal toe tot de politie om hen op de hoogte te stellen van het feit dat u verdachte en mogelijks gewapende personen had opgemerkt rond het ziekenhuis waar uw echtgenoot was opgenomen. In beide gevallen maakte u beeldopnames van deze personen. Naar aanleiding van de eerste melding – toen u iemand verdacht opmerkte aan het raam van de kamer van uw echtgenoot – werd uw echtgenoot ook bijkomende bescherming geboden. Gedurende meerdere dagen stond een agent aan de deur of in de gang van de afdeling intensieve zorgen waar uw echtgenoot toen verbleef (CGVS, p. 15 en 16). De tweede keer kreeg u de geruststelling dat u niet bezorgd hoefde te zijn en dat de zaak onder controle was. Bovendien kon u voor beide meldingen rechtstreeks terecht bij een politiechef van het

politiecommissariaat nummer 3 van Tirana (CGVS, p. 15 en 16). In het licht hiervan is het dan ook bijzonder opmerkelijk dat u later, wanneer u zich opnieuw bedreigd voelde, de politie hiervan totaal niet op de hoogte stelde. U stelde in dit geval trouwens zelf dit 'spijtig genoeg' niet gedaan te hebben (CGVS, p. 14). Volledigheidshalve dient hier andermaal in herinnering te worden gebracht dat uit de door u neergelegde gerechtelijke stukken blijkt dat er in die periode een zeer uitgebreid politieel en gerechtelijk onderzoek werd gevoerd naar aanleiding van de mishandeling van uw echtgenoot.

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde wat betreft de bedreigingen aan uw adres om uw strafklacht bij het parket van Tirana in te trekken. Hiernaar gepolst, stelde u eerst en vooral dat de initieel door u aangestelde advocaat die u hielp om deze schriftelijke strafklacht in te dienen, u gedurende een periode van een maand geen informatie gaf over het verloop van deze strafklacht, zo ook niet over de houding van de autoriteiten naar de verdachten toe. Toen u haar hierover kwaad aansprak, besloot deze advocaat u ergens rond februari of maart 2025 niet langer in deze zaak bij te staan. Dit beschouwde u als een eerste alarm of bedreiging (CGVS, p. 13). Daarna had u een afspraak met een andere advocaat om u in deze zaak te vertegenwoordigen, maar deze zag hiervan af omdat er volgens hem sprake was van belangenvermenging: hij stond immers één van de verdachten bij in verschillende andere zaken. Hij raadde u tijdens dit gesprek bovendien aan uw klacht in te trekken (CGVS, p. 13). U ervaarde dit tevens als een beïnvloeding en bedreiging om uw klacht in te trekken. Dat u niet tevreden was over het werk van de door uzelf aangestelde advocaat en dat een andere advocaat vervolgens omwille van mogelijke belangenvermenging weigerde uw zaak te behartigen en deze u hierbij bovendien adviseerde uw klacht in te trekken, kan maar moeilijk als bedreigingen beschouwd worden. Deze feiten gingen immers niet gepaard met druk, dreiging of manipulatie. U werd bijvoorbeeld niet gedwongen of geïntimideerd om uw klacht in te trekken. Bovendien was u niet verplicht bij deze of gene advocaat te blijven en kon u vervolgens, zo blijkt, een nieuwe advocaat aanstellen om uw zaak te behartigen. Als het gedrag van een advocaat professionele of ethische regels schendt, was het u bovendien vrij een formele klacht in te dienen bij de Nationale Orde van Advocaten van Albanië (Dhoma Kombëtare e Avokatisë), wat u schijnbaar naliet te doen. Deze door u aangehaalde feiten zijn dan ook niet bij machte aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk werd bedreigd en aldus een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "onestop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms

zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming hebt voorgelegd, kunnen de voorgaande beoordeling niet wijzigen. Jullie identiteit en familiale band, alsook de aanval op uw echtgenoot en de weerslag die dit had op uw psychisch welbevinden, staan hier niet ter discussie. Dit doet evenwel geen afbreuk aan uw beschermingsmogelijkheden in Albanië."

Gelet op het voorgaande is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de "Schending van artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het materiële motiveringsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel."

Verzoeker ontkent dat zijn problemen louter gemeenrechtelijk zouden zijn. Hij voert in dit kader aan:

"Echter, de vervolging vloeit voort uit zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, namelijk zijn familie, die wordt gevisieerd door een andere, machtigere familie/clan. Dit is een typisch geval van clan-gerelateerd geweld waarvan de aard en de onmogelijkheid om bescherming te krijgen net het onderscheid maken met een puur privé-conflict. Het CGVS heeft nagelaten dit onderscheid grondig te onderzoeken en te motiveren."

Met betrekking tot zijn houding en deze van zijn echtgenote, doet verzoeker gelden:

"a. Terugkeer naar eigen woning: Het feit dat het gezin terugkeerde naar hun woning wordt tegen hen gebruikt. Dit negeert de realiteit dat mensen, zelfs in angst, vaak terug moeten keren naar hun huis en

sociale omgeving, zeker wanneer de kostwinner zwaargewond is en er financiële verplichtingen zijn. Het alternatief – dakloos worden – is geen reëel of veiliger alternatief.

b. Vertrek kinderen: Dat verzoekers echtgenote het einde van het schooljaar afwachtte voor hun dochter haar diploma behaalde, wordt uitgelegd als een gebrek aan urgentie. Dit is absurd: het onderstreept net de normale, rationele zorg van een ouder voor het onderwijs en de toekomst van haar kind, zelfs in moeilijke omstandigheden.

c. Vertrek naar Griekenland: Het vertrek van verzoeker naar Griekenland wordt gereduceerd tot "louter medische motieven". Dit negeert de verklaring dat dit ook een kans was om uit de onveilige situatie te ontsnappen. Zijn arrestatie aan de grens belette verdere actie."

Aangaande de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst, betoogt verzoeker:

"a. Corruptie en invloed van de tegenpartij: Verzoeker heeft consistent gewezen op de rijkdom en connecties van de K. (...) -familie. Het afzwakken van de aanklacht en het vrijlaten van de daders, ondanks overweldigend bewijs (o.a. camerabeelden), zijn sterke aanwijzingen voor corruptie. Het CGVS wijst dit af als "louter hypothetisch", maar legt geen verantwoording af waarom zij deze geloofwaardige verklaringen, gestaafd door de feitelijke gerechtelijke wending, naast zich neerlegt.

b. Druk op de verdediging: Het feit dat twee advocaten op mysterieuze wijze druk uitoefenden om de klacht in te trekken, is een krachtig bewijs dat de tegenpartij invloed heeft tot in het hart van het juridische systeem. Het CGVS minimaliseert dit ten onrechte.

c. Selectieve en tijdelijke bescherming: De beslissing erkent dat de politie aanvankelijk optrad (bewaking ziekenhuis), maar negeert het feit dat deze bescherming tijdelijk was en stopte, en dat latere meldingen werden afgedaan zonder concrete actie. Dit patroon toont aan dat de bescherming onvoldoende en niet duurzaam was.

d. Algemeen COI-rapport vs. individuele casus: Het CGVS beroept zich op algemene COI-rapporten over hervormingen in Albanië. Deze algemene rapporten zijn echter niet doorslaggevend voor de individuele casus waar sprake is van specifieke, geloofwaardige aanwijzingen dat het systeem in dit concrete geval faalt door de invloed van de tegenpartij."

Verzoeker vervolgt:

"Verzoeker heeft een coherent, gedetailleerd en met documenten gestaafd relaas afgelegd. Waar kleine tegenstrijdigheden of onduidelijkheden zijn, had het CGVS, in lijn met de UNHCR-richtlijnen en art. 4 Kwalificatierichtlijn, het voordeel van de twijfel moeten verlenen, gezien de algemene coherentie en de ondersteunende documentatie (medische rapporten, gerechtelijke documenten)."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de "Schending van artikel 48/4, 48/5 en artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM."

Verzoeker voert in dit kader aan:

"9. Het CGVS heeft in de bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden overgegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming.

10. Gelet op de eerdere bijna-dodelijke aanval, de voortdurende intimidatie, de brandstichting en de expliciete dreigementen (waaronder de impliciete dreiging via de advocaten), bestaat er een reëel risico dat verzoeker bij terugkeer ernstige schade zal lijden in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vw., met name:

a. Doodstraf of executie (art. 48/4, §2, a): Het doel van de tegenpartij was volgens het parket aanvankelijk "poging tot moord". Er is geen reden om aan te nemen dat dit doel is verdwenen, integendeel.

b. Onmenselijke of vernederende behandeling (art. 48/4, §2, b): Een herhaling van de gewelddadige aanvallen, of de psychologische marteling van leven onder constante dreiging, valt hieronder.

c. Ernstige bedreiging door willekeurig geweld (art. 48/4, §2, c): Het geweld van de K. (...) -clan is willekeurig in die zin dat het zich richt tegen een specifieke familie buiten enige gerechtelijke controle, in een context waar de staat niet in staat of niet bereid is adequate bescherming te bieden.

11. Het CGVS heeft haar onderzoekplicht geschonden door niet grondig te onderzoeken of, in het geval de conventiegrond niet wordt aanvaard, er wel degelijk een reëel risico op deze ernstige schade bestaat in de specifieke context van dit clanconflict en het bewezen gebrek aan doeltreffende bescherming."

2.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de "Onrechtmatige uitsluiting van subsidiaire bescherming wegens schending van artikel 55/4 Vw. en het proportionaliteitsbeginsel; schending van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM."

Verzoeker doet in dit kader gelden:

“13. Ten eerste dient de uitsluiting van subsidiaire bescherming, als uitzonderingsmaatregel, restrictief te worden uitgelegd en toegepast. Het Hof van Justitie van de EU heeft in zaak C-63/24 (Galte) benadrukt dat bij de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit rekening moet worden gehouden met het soort handeling, de opgelegde straf, de verstreken tijd sinds het gedrag, het gedrag van de betrokkene tijdens die periode en eventueel berouw.

Het CGVS heeft een mechanistische en statische beoordeling gemaakt, waarbij zij uitsluitend focust op de ernst van de feiten op het moment van het plegen van de feiten en de huidige ontkenning daarvan door verzoeker. Zij miskent hiermee de evolutieve en proportionele beoordeling die vereist is.

14. Ten tweede is het oordeel over "gebrek aan berouw" gebaseerd op verzoekers houding tijdens het asielonderzoek. Verzoeker heeft tijdens het onderhoud de feiten zoals neergelegd in het vonnis niet in alle details erkend. Echter, het asielproces is niet het gepaste forum voor een hernieuwde beoordeling van strafrechtelijke schuld of voor een gedwongen bekentenis.

Het recht om te zwijgen en de rechten van de verdediging strekken zich uit tot andere procedures. Dat verzoeker in de asielcontext zijn strafrechtelijke situatie anders voorstelt, kan op zich niet worden aangegrepen voor een vergaande conclusie over zijn morele gesteldheid of gevaar voor de samenleving, noch kan dit dienen als voldoende grond voor uitsluiting van internationale bescherming waar fundamentele rechten in het geding zijn.

15. Ten derde, en cruciaal, weegt het CGVS de verstreken tijd en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker onvoldoende mee. De feiten dateren van 2017, en verzoeker heeft sindsdien een gezinsleven opgebouwd. De uitsluiting heeft niet alleen gevolgen voor hem, maar ook voor zijn vrouw en minderjarige kinderen, die eveneens asielsezoekers zijn en wier verzoeken onlosmakelijk verbonden zijn met dat van hem.

Een uitzetting van verzoeker naar Albanië, waar hij een reëel risico loopt op ernstige schade, zal onherroepelijk leiden tot een schending van zijn gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM, daar zijn gezin ofwel wordt gedwongen met hem mee te keren naar een onveilige situatie, ofwel wordt opgesplitst.

16. Verzoeker verkeert in een bijzonder kwetsbare en delicate psychologische toestand als direct gevolg van de traumatische gebeurtenissen die hij heeft ondergaan, met name de bijna-dodelijke aanval van 5 januari 2025. Deze post-traumatische stressstoornis heeft een significante impact op zijn huidige gedrag, zijn perceptie van de feiten en zijn vermogen om deze op een door de asielinstantie verwachte coherente wijze te verwoorden. Zijn ogenschijnlijke minimalisering van bepaalde feiten is een veelvoorkomende psychologische mechanisme bij slachtoffers van ernstig geweld en dient niet te worden uitgelegd als een gebrek aan berouw of geloofwaardigheid, maar veeleer als een symptoom van zijn psychische letsel.

Het is derhalve van essentieel belang dat de Raad in zijn beslissing rekening houdt met de professionele mening van de psychologe die hem in de penitentiaire inrichting opvolgt. Haar evaluaties betreffende zijn karakter, zijn gemoedstoestand en de onderliggende psychologische dynamiek die zijn gedrag sturen, vormen een cruciaal en objectief element voor een correcte beoordeling van zijn persoonlijkheid en de echtheid van zijn asielvrees, in lijn met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.4. Verzoeker beroept zich in een vierde middel op de “schending van artikel 3 EVRM”.

Verzoeker stelt dienaangaande:

“Gelet op de cumulatie van feiten in de onderhavige zaak – de eerdere bijna-dodelijke aanval, de voortdurende en geloofwaardige dreiging van de invloedrijke K. (...) -clan, de aangetoonde onmacht of onwil van de Albanese autoriteiten om daadwerkelijke bescherming te bieden, en de afwezigheid van een interne vluchtalternatief – bestaat er een reëel risico dat verzoeker bij terugkeer naar Albanië zal worden blootgesteld aan behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het risico op een gewelddadige dood of ernstig lichamelijk letsel, in een sfeer van straffeloosheid, kan kwalificeren als onmenselijke behandeling. Het CGVS heeft, door eenzijdig de focus te leggen op de uitsluitingsgrond, haar verplichting geschonden om dit reële risico op een ernstige schending van mensenrechten onafhankelijk en grondig te onderzoeken.

De uitsluiting van subsidiaire bescherming mag niet leiden tot terugzending naar een situatie van foltering of onmenselijke behandeling. De bestreden beslissing negeert deze absolute dwingende norm van internationaal recht.”

2.5. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen;

Ondergeschikt de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker de status van subsidiaire bescherming toe te kennen;

In meest ondergeschikte orde het dossier opnieuw over te maken aan de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.”

2.6. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen.

3.1. Verzoeker maakt op 24 april 2026 een bundel stukken over aan de Raad (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

3.2. Dient met betrekking tot de bundel stukken die verzoeker overmaakt aan de Raad echter te worden gewezen op de inhoud van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Te dezen blijkt dat de door verzoeker neergelegde bundel stukken niet vergezeld gaat van een aanvullende nota.

Derhalve wordt de bundel stukken die verzoeker neerlegt gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ambtshalve uit de debatten geweerd.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* niet aan de orde.

4.2. De schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, wordt te dezen door verzoeker ook niet op dienstige wijze opgeworpen. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep, zoals reeds hierboven werd opgemerkt, namelijk noch uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgung. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of er in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming zoals bepaald in de voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich in het kader van de voormelde, door hem aangevoerde schending beroept op het gegeven dat zijn gezinsleden in België verblijven en dat hij wenst dat zijn gezin niet wordt opgesplitst, dient daarenboven te worden opgemerkt dat het doel van een verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming omwille van vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

4.3. Dient, waar verzoeker zich beroept op de inhoud van artikel 4, 1° van richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreekte volgens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4, 1° van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4, 1° van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te

weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er geenszins in om deze motieven te ontkrachten. Geheel ten onrechte tracht verzoeker immers te laten uitschijnen dat hij omwille van de door hem ondergane gebeurtenissen kampt(e) met psychische problemen die van zulke ernstige aard waren of zijn dat deze van invloed (konden) zijn op zijn dagdagelijkse functioneren en op zijn vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming, om de verschillende onderhouden die in dit kader geschieden te volbrengen, om zijn relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten en om daarbij verklaringen af te leggen inzake de door hem gepleegde feiten en hun gevolgen.

In dit kader dient vooreerst immers te worden vastgesteld dat verzoeker, hoewel hij in het verzoekschrift gewag maakt van *“de professionele mening van de psychologe die hem in de penitentiare inrichting opvolgt”* en van haar *“evaluatie betreffende zijn karakter, zijn gemoedstoestand en de onderliggende psychologische dynamiek die zijn gedrag sturen”*, geen enkel medisch, psychologisch of ander attest neerlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij daadwerkelijk mentale of psychische problemen kent, hiervoor in behandeling is of hiervoor medicatie neemt; laat staan dat hij zou aantonen dat zijn beweerde problemen van zulke ernstige aard waren of zouden zijn dat deze, zoals verzoeker zelf voorhoudt, van invloed (konden) zijn op zijn dagdagelijkse functioneren, zijn perceptie van de feiten, zijn berouw en schuldinzicht en/of zijn vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming en zijn relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoeker beperkt zich in dit kader bovendien tot het opwerpen van een aantal algemeenheden. Hij laat na om de nodige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken en vergenoegt zich ertoe eenvoudigweg en op algemene en ongefundeerde wijze te verwijzen naar zijn beweerde mentale en psychische problemen en de invloed daarvan op de voormelde elementen. Verzoeker toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze zelfverklaarde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden, gedragingen of dagdagelijkse functioneren. Evenmin toont hij aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ, daarenboven initieel zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Wanneer verzoeker bij de DVZ werd ondervraagd over zijn gezondheid, maakte hij bovendien nergens melding van mentale of psychische problemen. Integendeel verklaarde hij er dat hij zich, met uitzondering van het feit dat hij op bepaalde plekken nog pijn had omwille van de feiten in Albanië, goed voelde (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.29). Verder gaf verzoeker bij de aanvang van het CGVS aan dat hij het die dag goed stelde en ontkende hij uitdrukkelijk dat er medische zaken waren waarmee de ondervrager tijdens het gesprek die dag rekening moest houden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.2). Uit de verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarenboven dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren.

Uit de stukken van het dossier kan gelet op het voorgaande aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker omwille van zijn voorgehouden psychische problemen niet normaal zou kunnen functioneren en niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.6. Verzoeker betwist de bestreden beslissing verder niet waar met recht gemotiveerd wordt:

“Bij KB van 12 mei 2024 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde eveneens dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoeker opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Verzoeker is de echtgenoot van mevrouw R.E., van wie het beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 352 530. Verzoeker beroept zich in het kader van zijn voorliggende verzoek om internationale bescherming op dezelfde asielmotieven als deze die door zijn echtgenote werden aangevoerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Bovendien beroept verzoeker zich in dit kader in het onderhavige verzoekschrift zowel in rechte als in feite integraal op dezelfde feiten, middelen, elementen en argumenten als deze die werden aangevoerd door zijn echtgenote en in het kader van het door haar ingediende beroep bij de Raad, gekend onder het voormelde rolnummer.

Bij arrest nr. 346 981 van 21 mei 2026 werd in het kader van het beroep van verzoekers echtgenote en inzake de door haar aangevoerde asielmotieven geoordeeld als volgt:

“1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit en afkomstig uit Gjirokaster (Albanië). U bent gehuwd met A.L. (...) (O.V. (...)), met wie u twee minderjarige kinderen hebt. U woonde in Tirana.

In 2021 werd uw echtgenoot door de rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar. Op dat moment verbleven jullie in Albanië. Dit was niet zijn eerste veroordeling in België.

In augustus 2024 kwam het in een club in Palasë, in het zuiden van Albanië, tot een gevecht tussen twee groepen, waarbij uw schoonbroer betrokken was. De aanval was gericht tegen de familie K. (...), in het bijzonder A.K. (...), die hierbij gewond geraakte.

Op 3 januari 2025 vond er een brand plaats in het café dat u openhield in Tirana. U vermoedt dat het om brandstichting gaat.

Op 5 januari 2025 werd uw echtgenoot in een kapperszaak in Tirana aangevallen en met een wapen bedreigd door vier gemaskerde personen. Hij werd toen zwaar mishandeld en voor dood achtergelaten. De bewakingscamerabeelden van deze aanval op uw echtgenoot werden verspreid door de media en genereerden zo heel wat aandacht.

Kort daarop werden twee verdachten, L.T. (...) en G.K. (...), door de politie gearresteerd. Ondertussen werden ook vier andere personen in deze zaak als verdachte gezocht, met name A.K. (...) en drie familieleden van hem, zo ook zijn broer Ab. K. (...). Tegen hen werd een opsporingsbericht verspreid. Volgens de eerste onderzoeken waren A. (...) en Ab. K. (...) de opdrachtgevers van deze aanval op uw echtgenoot en dit als represaille voor de gebeurtenis van augustus 2024.

Na dit voorval op 5 januari 2025 verbleef uw echtgenoot vijf à zes weken in het traumaziekenhuis in Tirana. Hierna kreeg hij verdere verzorging thuis en dit tot jullie vertrek begin april 2025 naar Griekenland.

Nadat uw echtgenoot opgenomen was in het ziekenhuis, hadden jullie schrik dat de personen die hem dit aangedaan hadden, hem verder nog iets zouden aandoen en hem zouden doden.

De dag van zijn opname in het ziekenhuis merkte u aan het raam van zijn kamer in het hospitaal een onbekende en mogelijks gewapende persoon op. U vond zijn gedrag verdacht en maakte video-opnames en foto's van hem, waarop hij wegging. U bracht de politie nog diezelfde dag hiervan op de hoogte. Uw echtgenoot kreeg hierna gedurende meerdere dagen extra politiebewaking in het ziekenhuis.

Ook hierna merkte u ergens rond midden januari 2025 nogmaals vier andere onbekende personen op aan ditzelfde hospitaal. Ze waren op weg naar de afdeling van uw echtgenoot en gedroegen zich verdacht. Andermaal maakte u van deze personen opnames. Toen ze dit zagen gingen ze weg. U nam ook hiervoor telefonisch contact op met de politie. Er werd u meegedeeld dat u niet bezorgd hoefde te zijn en dat de zaak onder controle was.

Twee of drie weken na de gebeurtenis van 5 januari 2025 diende u via uw advocaat bij het parket van Tirana een schriftelijke strafklacht in tegen de zes verdachten in de zaak van de aanval op uw echtgenoot. Deze strafklacht was gericht tegen A. (...), Ab. (...), R. (...), G. (...) en Ga. K. (...), alsook tegen L.T. (...). U wou op die manier zelf iets ondernemen tegen de belagers van uw echtgenoot en het Albanese gerecht aanmanen snel werk te leveren. U werd nadien op verschillende manieren onder druk gezet om deze strafklacht in te trekken, tweemaal via een advocaat. U had bij het indienen van deze strafklacht eerst M.T. (...) als advocaat in dienst genomen. Toen u via via te weten kwam dat de vier verdachten in deze zaak niet langer gezocht werden door het gerecht, feiten waarvan u door uw advocaat niet op de hoogte was gebracht, sprak u haar hierover boos aan, waarna uw advocaat ergens in februari of maart 2025 besloot om u niet langer bij te staan. U ervaarde dit als een eerste alarm of bedreiging om uw klacht in te trekken.

Op aanraden van anderen maakte u vervolgens ergens rond april 2025 een afspraak met advocaat A.M. (...). U wou dat hij u als nieuwe advocaat in deze zaak zou bijstaan. Na een overleg met hem vertelde hij u dat hij u niet kon vertegenwoordigen omdat hij ook advocaat was in verschillende andere zaken van A.K. (...). Hij haalde belangenvermenging aan en raadde u ook aan uw klacht in te trekken. Dit was de tweede keer dat er een alarm bij u afging. Ook deze gebeurtenis aanzag u als een vorm van beïnvloeding of bedreiging. Hierna slaagde u erin een andere advocaat in uw zaak aan te stellen.

Al deze gebeurtenissen wogen zwaar op u en uw familie. U besloot professionele hulp te zoeken. Gedurende een periode van twee à drie maanden of tot ergens midden mei 2025 ging u in behandeling bij een psycholoog in Albanië. Dit heeft u heel veel geholpen bij het verwerkingsproces.

U en uw echtgenoot besloten op een bepaald ogenblik dat uw echtgenoot voor verdere medische onderzoeken en behandeling naar Janina (Ioannina) in Griekenland zou uitwijken. Dit gebeurde op aanraden van zijn artsen en fysiotherapeut in Albanië.

Op 10 april 2025 werd uw echtgenoot door de Griekse grenspolitie gearresteerd bij het oversteken van de Albanees-Griekse grens. Hij stond namelijk geseind bij Interpol voor zijn eerdere veroordeling in België. Jullie waren op dat ogenblik op weg naar het ziekenhuis van Janina. Hij werd vervolgens in mei 2025 door Griekenland aan België uitgeleverd. Sindsdien zit hij hier in België zijn gevangenisstraf uit.

U keerde één dag na de arrestatie van uw echtgenoot in Griekenland terug naar Albanië, waar uw kinderen verbleven bij uw ouders. U nam toen terug uw intrek in jullie woning in Tirana.

Na uw terugkeer uit Griekenland merkte u op geregelde tijdstippen in en rond uw café dat er onbekenden langskwamen en aan anderen uit uw omgeving, zoals de obers in uw zaak, vragen stelden over uw echtgenoot. Dit gebeurde soms één keer per week, soms om de tien dagen. Deze provocaties hielden aan tot uw vertrek naar België. Aangezien uw café niet ver van uw woning ligt, vreesde u hierdoor voor de veiligheid van u en uw kinderen.

Na drie maanden in voorlopige hechtenis te hebben gezeten, werden de twee gearresteerden van de aanval op uw echtgenoot in mei 2025 opnieuw in vrijheid gesteld. Hun voorarrest werd omgezet in huisarrest en dit nadat de beschuldiging tegen hen door het gerecht werd afgezwakt. Aanvankelijk werden ze immers beschuldigd van poging tot moord met voorbedachten rade. Dit werd later geherkwalificeerd naar lichte verwondingen. Waarom dit gebeurde is u onbekend. U heeft evenwel een sterk vermoeden dat er omkoperij in het spel is maar kan dit niet bewijzen.

Al deze gebeurtenissen – de brandstichting in uw café, de aanval op uw echtgenoot, de verdachte personen rond het ziekenhuis waar uw echtgenoot was opgenomen, de bedreigingen die u kreeg om uw klacht in te trekken, maar bovenal de beslissing van de rechtbank om de twee verdachten vrij te laten (en ze onder huisarrest te plaatsen) en het afzwakken van de beschuldiging tegen hen – maakten het leven voor u en uw kinderen in Albanië moeilijk. Tegen de andere verdachten, onder wie de opdrachtgevers voor de aanval op uw echtgenoot, met name A. (...) (L. (...)) K. (...) en Ab. K. (...), werd door de politie ook niets meer ondernomen. Ze zijn niet langer gezocht. Waarom dit gebeurde is u onbekend. Aangezien ze heel rijk zijn, vermoedt u dat ze connecties hebben met de politie. A.K. (...) is een van de bekendste bouwondernemers in Albanië.

Uw initiële hoop dat u via het Albanese gerecht gerechtigheid zou krijgen, geraakte u na verloop van tijd kwijt. U geraakte ervan overtuigd dat ook u en uw kinderen gevaar liepen. Na de vrijlating van deze twee personen

besloot u dan ook Albanië te verlaten. U koos voor België omdat u hier al eerder was geweest en uw echtgenoot hier (in detentie) verbleef.

Op 7 juli 2025 verliet u samen met uw kinderen Albanië en reisde u naar België. U kwam nog diezelfde dag aan in België en diende hier op 10 juli 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 juli 2025 diende ook uw echtgenoot vanuit de gevangenis van Merksplas een verzoek om internationale bescherming in.

U werd recent door uw advocaat in Albanië op de hoogte gesteld dat op 20 oktober 2025 de eerste zitting zou plaatsvinden in het proces tegen twee beklaagden in de zaak van de aanval op uw echtgenoot. U en uw echtgenoot werden uitgenodigd voor de zitting. U vermoedt dat het de start van het strafproces vormt. De twee beklaagden zijn R.K. (...) en Ga. K. (...). Uw advocaat in Albanië gaat van de procesgang gebruik maken om de aanklacht tegen de beklaagden opnieuw te herkwalficeren naar een zwaardere beschuldiging.

U vreest bij terugkeer naar Albanië voor het leven van u, uw echtgenoot en uw kinderen.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer:

- uw paspoort, uitgereikt op 18 maart 2021 en geldig tot 17 maart 2031;
- het paspoort van uw zoon G.L. (...), uitgereikt op 22 februari 2023 en geldig tot 21 februari 2028;
- het paspoort van uw dochter E.L. (...), uitgereikt op 1 maart 2023 en geldig tot 29 februari 2028;
- uw huwelijksakte;
- de geboorteaktes van u en uw drie kinderen;
- uw identiteitskaart;
- uw rijbewijs;
- documenten van de strafklacht die u indiende bij het parket van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana en dit voor 'zware opzettelijke verwonding' naar aanleiding van de aanval op uw echtgenoot op 5 januari 2025;
- het bevel tot aanhouding en voorlopige hechtenis tegen L.T. (...) en Ga. K. (...) door de rechtbank van eerste aanleg van Tirana, d.d. 10 januari 2025, voor het plegen van het strafbare feit 'poging tot moord met voorbedachten rade' en dit voor hun rol in de aanval op uw echtgenoot;
- de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana, d.d. 30 april 2025, om de voorlopige hechtenis van Ga. K. (...) om te zetten naar huisarrest;
- de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana, d.d. 28 mei 2025, om het voorarrest van L.T. (...), vastgelegd bij beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana op 10 februari 2025 (waar de voorlopige hechtenis reeds werd omgezet naar huisarrest), om te zetten naar vrijlating onder borg;
- een bundel internetartikels en videobeelden (USB-geheugenkaart) die handelen over de aanval op 5 januari 2025 op uw echtgenoot, de achterliggende motieven hiervoor en het politieel en gerechtelijk onderzoek;
- foto's en video-opnames (USB-geheugenkaart) die u maakte van verdachte personen aan het hospitaal waar uw echtgenoot verbleef;
- foto's van de verwondingen van uw echtgenoot;
- een verslag van de psychotherapeutische sessies bij een psycholoog in Albanië, waarin symptomen van PTSD worden beschreven, zoals angst, gevoelens van stress, het vermijden van sociale activiteiten, slaapproblemen, ongemak en prikkelbaarheid.
- een beslissing van de strafkamer van de rechtbank van eerste aanleg in Tirana, d.d. 3 oktober 2025, gericht aan het politiecommissariaat nummer 3 van Tirana, waarin deze geïnformeerd wordt dat het parket de strafzaak tegen de verdachten Ga. K. (...) en R.K. (...) heeft doorverwezen naar de rechtbank van eerste aanleg in Tirana, met het doel de rechtszaak te laten plaatsvinden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U dient weliswaar een psychologisch verslag met bijhorend attest neer, waarin symptomen van PTSD worden beschreven, doch uit niets blijkt dat dit invloed heeft gehad op het verloop van uw persoonlijk onderhoud. Deze documenten sommen weliswaar enkele klachten op zoals angst, gevoelens van stress, het vermijden van sociale activiteiten, slaapproblemen, ongemak en prikkelbaarheid, maar nergens blijkt dat u uw asielmotieven niet zou kunnen toelichten en evenmin blijkt hieruit dat u in de onmogelijkheid verkeerde om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. U erkende dit zelf ook (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" ingevuld op de DVZ, vraag 1). Meer nog, u verklaarde bij het begin van uw persoonlijk onderhoud dat er geen medische of andere problemen waren die uw deelname aan het persoonlijk onderhoud zouden kunnen hinderen. U had evenmin op het einde van het persoonlijk onderhoud opmerkingen over het verloop ervan. Gelet op het goede verloop van het persoonlijk onderhoud kan dan ook niet afgeleid worden dat deze psychische problematiek van invloed is geweest op uw verzoek.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de door u geschetste vrees – u en uw echtgenoot verklaarden in Albanië de familiegroep of clan rond A.K. (...) te vrezen die wraak op u en uw gezinsleden wil plegen voor een vechtpartij eerder in 2024 – van louter gemeenrechtelijke aard is en als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Gelet hierop kan het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden aangenomen.

Bovendien bent u er niet in geslaagd om het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat u bij terugkeer naar Albanië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw vrees te worden geviséerd door deze groep – u stelde onder meer in uw strafklacht dat uw agressors afkomstig zijn uit het noorden van Albanië, waar problemen volgens de Kanun worden opgelost en men gelooft dat ‘een eenmaal begonnen zaak tot een einde moet worden gebracht’, en dat jullie levens en die van uw kinderen dus in gevaar zijn – wordt vooreerst ondermijnd door de houding van u en uw echtgenoot na de nochtans gewelddadige aanval op uw echtgenoot. Zo komt het vooreerst weinig geloofwaardig over dat uw echtgenoot na zijn hospitalisatie gewoon naar jullie woning in Tirana terugkeerde en jullie daar als gezin bleven wonen tot zijn vertrek naar Griekenland en dit zonder enige voorzorgsmaatregel te nemen naar jullie veiligheid toe. Zijn vertrek naar Griekenland was trouwens louter ingegeven door medische motieven en hield dus geen uitstaan met enig veiligheidsrisico. Indien jullie effectief vreesden dat jullie tegenstanders het blijvend op jullie gemunt hadden en niet zouden stoppen tot hun missie jullie te doden geslaagd was, kan verwacht worden dat jullie stappen ondernomen zouden hebben naar jullie veiligheid toe en niet zomaar dit mogelijke gevaar naast jullie zouden neergelegd hebben. Het stemt in deze tevens tot nadenken dat u na de arrestatie van uw echtgenoot in Griekenland op 10 april 2025 gewoon terugkeerde naar uw woning in Tirana om daar met uw kinderen nog meerdere maanden tot uw vertrek uit het land te blijven wonen. Bovendien opende u in die periode opnieuw uw café in Tirana en bleven uw kinderen gewoon school lopen. Opnieuw bleek u zich niet te beperken in uw bewegingsvrijheid. U gevraagd wat u en uw echtgenoot ondernamen om uw veiligheid na het gebeuren te verbeteren – in het bijzonder nadat uw echtgenoot werd ontslagen uit het ziekenhuis – gaf u aan zelf niets ondernomen te hebben (CGVS, p. 16). Van iemand die beweert in een risicovolle situatie te zitten waarbij diens fysieke integriteit in gevaar is, kan het als logisch en zelfs noodzakelijk worden geacht om bepaalde voorzorgsmaatregelen te nemen – zoals het vermijden van bepaalde plekken of het beperken van de bewegingsvrijheid – om zichzelf te beschermen. Dat dit niet gebeurde, stemt tot nadenken. Daarnaast gaf uw echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud te kennen dat u en de kinderen, nadat uw echtgenoot op 1 mei 2025 werd uitgeleverd aan België, nog één à anderhalve maand in Albanië verbleven omdat jullie het einde van het schooljaar van de kinderen wouden afwachten – uw dochter zou immers haar diploma lager onderwijs behalen – alvorens effectief te vertrekken en om internationale bescherming te verzoeken (CGVS echtgenoot, p. 6). Jullie hierboven beschreven houding is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een reëel risico op het lijden van ernstige schade en ondermijnt de ernst van uw vrees voor de familie K. (...).

Het relatieve karakter van jullie vrees blijkt verder ook uit de vaststelling dat uw echtgenoot na zijn uitlevering aan België op 1 mei 2025 nog tot 16 juli 2025 wachtte om hier in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat hij eerst een advocaat diende te consulteren om advies te vragen en vervolgens wachtte tot de komst van u en jullie kinderen naar België alvorens een verzoek in te dienen, kan dit nalaten eerder een verzoek in te dienen niet rechtvaardigen (CGVS echtgenoot, p. 6). Algemeen kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en die beweert een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. In dit licht is het trouwens ook verwonderlijk dat uw echtgenoot bij zijn aanhouding aan de Griekse grens naliel daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Aangezien u hem toen vergezelde kan trouwens ook voor u dezelfde bemerking worden gemaakt.

Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer

naar Albanië voor u sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat dit bij u het geval is.

Betreffende de aanval op uw echtgenoot op 5 januari 2025 blijkt vooreerst uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dat u en uw echtgenoot wel degelijk een beroep konden doen op de autoriteiten. Na de feiten werd er namelijk een grondig en formeel gerechtelijk en politieel onderzoek gevoerd met als doel bewijzen te verzamelen. Nadat er een onderzoeksrechter werd aangesteld, werden bewijzen verzameld door middel van een deskundigenonderzoek op de plaats delict en een buurtonderzoek, werden er getuigen en verdachten verhoord, werden er huiszoekingen verricht, zaken in beslag genomen en werd er een wetsdokter aangesteld om de verwondingen van uw echtgenoot nader te onderzoeken. Kort na de feiten werden zo reeds zes mogelijke verdachten geïdentificeerd. Tegen vier van hen werd een opsporingsbericht verspreid en de twee anderen, Ga. K. (...) en L.T. (...), konden op 6 januari 2025 door de politie worden opgepakt, waarna zij op 10 januari 2025 werden aangehouden en in voorarrest werden geplaatst. Uiteindelijk werden begin oktober 2025 twee van de verdachten, Ga. K. (...) en R.K. (...), doorverwezen naar de strafkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana waar hun rechtszaak voor de strafbare feiten 'opzettelijke lichte verwonding' en 'bedreiging', gepleegd in onderlinge samenwerking, zal plaatsvinden. Dit strafproces is in principe nog lopende. Jullie werden van al deze feiten en stappen steeds op de hoogte gebracht. Nog uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt dat tijdens het gerechtelijk onderzoek de beschuldiging tegen Ga. K. (...) en L.T. (...) door het parket werd afgezwakt van 'poging tot moord met voorbedachten rade' naar 'opzettelijke lichte verwondingen', dit nadat een uitgebreid forensisch onderzoek door een wetsarts van de verwondingen die uw echtgenoot door de mishandeling opliep werden geclassificeerd als 'opzettelijk licht lichamelijk letsel' (administratief dossier, document 9 en 10). Daaropvolgend werd de voorlopige hechtenis van Ga. K. (...) en L.T. (...), omgezet naar huisarrest en/of vrijlating onder borg. Waar u aangaf dat u hierdoor uw geloof in het Albanese rechtssysteem kwijtraakte (CGVS, p. 9 en 10), dient, met alle begrip voor uw persoonlijke mening, meegegeven te worden dat het de bevoegdheid van een onderzoeksrechter is om de juridische kwalificatie van de feiten op basis van het onderzoek aan te passen, deze te verlichten of te verzwaren en hiermee overeenkomstig de juiste maatregelen naar de verdachten toe te nemen. U hebt geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat deze argumenten en beslissingen in deze zaak niet correct zouden zijn. Uw bewering dat deze beslissing om de verdachten vrij te laten en om de vervolging van andere verdachten stop te zetten, er kwam onder invloed van sommige verdachten, die hun invloed zouden hebben doen gelden op het gerecht, is louter hypothetisch. Deze is niet gestoeld op tastbare concrete of objectieve feiten, wat u zelf overigens ook aangaf (CGVS, p. 17). Bovendien gaf uw echtgenoot zelf te kennen dat de verantwoordelijke van de aanval op hem, A.K. (...), in Dubai verblijft en zo aan het Albanese gerecht kon ontsnappen (CGVS echtgenoot, p. 8 en 9). Dat er voor u en uw echtgenoot in Albanië geen bescherming voorhanden is, omdat de politie en het gerecht naar aanleiding van de aanval op uw echtgenoot niet adequaat optreden, kan dan ook niet gevolgd worden.

Voorts blijkt dat u naar aanleiding van een aantal verdachte feiten naliet een klacht neer te leggen bij de politie. Zo heeft u naar aanleiding van de brand op 3 januari 2025 in uw café in Tirana nagelaten de autoriteiten in te lichten over uw vermoeden dat het hier om brandstichting ging. Dat het hier mogelijks om brandstichting ging, leidt u overigens af uit de feiten die zich twee dagen nadien met uw echtgenoot voordeden. U maakte hiervan echter op geen enkel ogenblik melding bij de politie omdat u na de gebeurtenis met uw echtgenoot de ganse tijd bij hem in het hospitaal bleef. U had geen tijd toen om u met iets anders dan de zorg voor uw echtgenoot bezig te houden (CGVS, p. 11). Dit kan uw nalaten ter zake niet rechtvaardigen, temeer daar u en uw echtgenoot in die periode maar ook later meermaals in contact stonden met en gehoord werden door de politie over de feiten waarmee jullie in die periode geconfronteerd werden en u ook in uw strafklacht dit vermoeden onvermeld liet. U had dan ook uitgebreid de mogelijkheid de Albanese autoriteiten over dit vermoeden in te lichten. U liet trouwens ook na de politie in te lichten over de verdachte personen die na de arrestatie van uw echtgenoot door de Griekse autoriteiten, i.e. in de periode april tot juni 2025, meermaals circuleerden in en rond uw café en hierbij aan derden vragen stelden over het doen en laten van uw echtgenoot. Ofschoon u dit bedreigend vond voor de veiligheid van u en uw kinderen, lichtte u ook ditmaal de autoriteiten hierover niet in. U deed dit luidens uw verklaringen niet, omdat u geen concrete bewijzen tegen deze personen had (CGVS, p. 14). De vaststelling dat het hier om onbekenden ging en u geen concrete bewijzen tegen deze personen had, is geen afdoende reden om geen beroep te doen op de Albanese autoriteiten, zeker aangezien uit uw verklaringen blijkt dat deze daarvoor wel degelijk effectief hebben opgetreden in het kader van verdachte personen die circuleerden rond het ziekenhuis. Zo wendde u zich op 5 januari 2025 en twee weken later tot tweemaal toe tot de politie om hen op de hoogte te stellen van het feit dat u verdachte en mogelijks gewapende personen had opgemerkt rond het ziekenhuis waar uw echtgenoot was opgenomen. In beide gevallen maakte u beeldopnames van deze personen. Naar aanleiding van de eerste melding – toen u iemand verdacht opmerkte aan het raam van de kamer van uw echtgenoot – werd uw echtgenoot ook bijkomende bescherming geboden. Gedurende meerdere dagen stond een agent

aan de deur of in de gang van de afdeling intensieve zorgen waar uw echtgenoot toen verbleef (CGVS, p. 15 en 16). De tweede keer kreeg u de geruststelling dat u niet bezorgd hoeft te zijn en dat de zaak onder controle was. Bovendien kon u voor beide meldingen rechtstreeks terecht bij een politiechef van het politiecommissariaat nummer 3 van Tirana (CGVS, p. 15 en 16). In het licht hiervan is het dan ook bijzonder opmerkelijk dat u later, wanneer u zich opnieuw bedreigd voelde, de politie hiervan totaal niet op de hoogte stelde. U stelde in dit geval trouwens zelf dit 'spijtig genoeg' niet gedaan te hebben (CGVS, p. 14). Volledigheidshalve dient hier andermaal in herinnering te worden gebracht dat uit de door u neergelegde gerechtelijke stukken blijkt dat er in die periode een zeer uitgebreid politieel en gerechtelijk onderzoek werd gevoerd naar aanleiding van de mishandeling van uw echtgenoot.

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde wat betreft de bedreigingen aan uw adres om uw strafklacht bij het parket van Tirana in te trekken. Hiernaar gepolst, stelde u eerst en vooral dat de initieel door u aangestelde advocaat die u hielp om deze schriftelijke strafklacht in te dienen, u gedurende een periode van een maand geen informatie gaf over het verloop van deze strafklacht, zo ook niet over de houding van de autoriteiten naar de verdachten toe. Toen u haar hierover kwaad aansprak, besloot deze advocaat u ergens rond februari of maart 2025 niet langer in deze zaak bij te staan. Dit beschouwde u als een eerste alarm of bedreiging (CGVS, p. 13). Daarna had u een afspraak met een andere advocaat om u in deze zaak te vertegenwoordigen, maar deze zag hiervan af omdat er volgens hem sprake was van belangenvermenging: hij stond immers één van de verdachten bij in verschillende andere zaken. Hij raadde u tijdens dit gesprek bovendien aan uw klacht in te trekken (CGVS, p. 13). U ervaarde dit tevens als een beïnvloeding en bedreiging om uw klacht in te trekken. Dat u niet tevreden was over het werk van de door uzelf aangestelde advocaat en dat een andere advocaat vervolgens omwille van mogelijke belangenvermenging weigerde uw zaak te behartigen en deze u hierbij bovendien adviseerde uw klacht in te trekken, kan maar moeilijk als bedreigingen beschouwd worden. Deze feiten gingen immers niet gepaard met druk, dreiging of manipulatie. U werd bijvoorbeeld niet gedwongen of geïntimideerd om uw klacht in te trekken. Bovendien was u niet verplicht bij deze of gene advocaat te blijven en kon u vervolgens, zo blijkt, een nieuwe advocaat aanstellen om uw zaak te behartigen. Als het gedrag van een advocaat professionele of ethische regels schendt, was het u bovendien vrij een formele klacht in te dienen bij de Nationale Orde van Advocaten van Albanië (Dhoma Kombëtare e Avokatisë), wat u schijnbaar naliet te doen. Deze door u aangehaalde feiten zijn dan ook niet bij machte aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk werd bedreigd en aldus een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "onestop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende

maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming hebt voorgelegd, kunnen de voorgaande beoordeling niet wijzigen. Jullie identiteit en familiale band, alsook de aanval op uw echtgenoot en de weerslag die dit had op uw psychisch welbevinden, staan hier niet ter discussie. Dit doet evenwel geen afbreuk aan uw beschermingsmogelijkheden in Albanië.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat in het verzoek van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de “Schending van artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het materiële motiveringsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”

Verzoekster ontkent dat haar problemen louter gemeenrechtelijk zouden zijn. Zij voert in dit kader aan:

“Echter, de vervolging vloeit voort uit haar lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, namelijk haar familie, die wordt geviséerd door een andere, machtigere familie/clan. Dit is een typisch geval van

clan-gerelateerd geweld waarvan de aard en de onmogelijkheid om bescherming te krijgen net het onderscheid maken met een puur privé-conflict.

Het CGVS heeft nagelaten dit onderscheid grondig te onderzoeken en te motiveren.”

Waar gemotiveerd wordt dat haar houding en deze van haar echtgenoot haar vrees ondergraven, doet verzoekster gelden:

a. Verblijf in eigen woning: Het feit dat het gezin terugkeerde naar hun woning en café wordt tegen hen gebruikt. Dit negeert de realiteit dat mensen, zelfs in angst, vaak terug moeten keren naar hun huis, werk en sociale omgeving, vooral wanneer de kostwinner zwaargewond is en er financiële verplichtingen zijn. Het alternatief – dakloos worden – is geen reëel of veiliger alternatief.

b. Vertrek kinderen: Dat verzoekster het einde van het schooljaar afwachtte voor haar dochter haar diploma behaalde, wordt uitgelegd als een gebrek aan urgentie. Dit is absurd: het onderstreept net de normale, rationele zorg van een ouder voor het onderwijs en de toekomst van haar kind, zelfs in moeilijke omstandigheden. Het getuigt niet van een gebrek aan vrees, maar van het proberen een normaal leven aan te houden zolang mogelijk.

c. Medisch vertrek echtgenoot: Het vertrek van de echtgenoot naar Griekenland wordt gereduceerd tot "louter medische motieven". Dit negeert de verklaring van verzoekster dat dit ook een kans was om uit de onveilige situatie te ontsnappen. De arrestatie aan de grens belette verdere actie.”

Met betrekking tot haar beschermingsmogelijkheden in Albanië, stelt verzoekster:

a. Corruptie en invloed van de tegenpartij: Verzoekster heeft consistent gewezen op de rijkdom en connecties van de K. (...) -familie, die een bouwimperium bezit. Het afzwakken van de aanklacht en het vrijlaten van de daders, ondanks overweldigend bewijs (o.a. camerabeelden), zijn sterke aanwijzingen voor corruptie. Het CGVS wijst dit af als "louter hypothetisch", maar legt geen verantwoording af waarom zij deze geloofwaardige verklaringen, gestaafd door de feitelijke gerechtelijke wending, naast zich neerlegt.

b. Druk op de verdediging: Het feit dat twee advocaten op mysterieuze wijze druk uitoefenden om de klacht in te trekken, is een krachtig bewijs dat de tegenpartij invloed heeft tot in het hart van het juridische systeem. Het CGVS minimaliseert dit ten onrechte tot een "niet-tevredenheid" met de advocaat.

c. Selectieve bescherming: De beslissing erkent dat de politie aanvankelijk optrad (bewaking ziekenhuis), maar negeert het feit dat deze bescherming tijdelijk was en stopte, en dat latere meldingen van verzoekster werden afgedaan met geruststellende woorden zonder concrete actie. Dit patroon toont aan dat de bescherming onvoldoende en niet duurzaam was.

d. Algemeen COI-rapport vs. individuele casus: Het CGVS beroept zich op algemene COI-rapporten over hervormingen in Albanië. Deze algemene rapporten zijn echter niet doorslaggevend voor de individuele casus waar sprake is van specifieke, geloofwaardige aanwijzingen dat het systeem in dit concrete geval faalt door de invloed van de tegenpartij.”

Verzoekster vervolgt:

“Verzoekster heeft een coherent, gedetailleerd en met documenten gestaafd relaas afgelegd. Waar kleine tegenstrijdigheden of onduidelijkheden zijn (bijv. over exacte data), had het CGVS, in lijn met de UNHCR-richtlijnen en art. 4 Kwalificatierichtlijn, het voordeel van de twijfel moeten verlenen, gezien de algemene coherentie en de ondersteunende documentatie (medische rapporten, gerechtelijke documenten, foto's, media-artikelen).”

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de “ Schending van artikel 48/4, 48/5 en artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM.”

Verzoekster betoogt:

“9. Het CGVS heeft in de bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden overgegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming.

10. Gelet op de eerdere bijna-dodelijke aanval, de voortdurende intimidatie, de brandstichting en de expliciete dreigementen (waaronder de impliciete dreiging via de advocaten), bestaat er een reëel risico dat verzoekster bij terugkeer ernstige schade zal lijden in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vw., met name:

a. Doodstraf of executie (art. 48/4, §2, a): Het doel van de tegenpartij was volgens het parket aanvankelijk "poging tot moord". Er is geen reden om aan te nemen dat dit doel is verdwenen, integendeel.

b. Onmenselijke of vernederende behandeling (art. 48/4, §2, b): Een herhaling van de gewelddadige aanvallen, of de psychologische marteling van leven onder constante dreiging, valt hieronder.

c. Ernstige bedreiging door willekeurig geweld (art. 48/4, §2, c): Het geweld van de K. (...) -clan is willekeurig in die zin dat het zich richt tegen een specifieke familie buiten enige gerechtelijke controle, in een context waar de staat niet in staat of niet bereid is adequate bescherming te bieden.

11. Het CGVS heeft haar onderzoekplicht geschonden door niet grondig te onderzoeken of, in het geval de conventiegrond niet wordt aanvaard, er wel degelijk een reëel risico op deze ernstige schade bestaat in de specifieke context van dit clanconflict en het bewezen gebrek aan doeltreffende bescherming."

2.3. Verzoekster beroept zich in een derde middel op de "Schending van artikel 3 EVRM".

Verzoekster voert aan:

"11. Gelet op het bovenstaande, levert een terugkeer van verzoekster naar Albanië een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De cumulatie van feiten – de eerdere bijna-dodelijke aanval, de aanhoudende dreiging, de onmacht van het gerecht en de afwezigheid van bescherming – creëert een situatie waarin uitzetting naar Albanië in strijd zou zijn met de absolute verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 EVRM.

Het CGVS heeft nagelaten deze verplichting correct te onderzoeken en te motiveren."

2.4. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

"In hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en het verzoek van verzoekster gegrond te verklaren en de vluchtelingenstatus toe te kennen;

Ondergeschikt de bestreden beslissing te hervormen en het verzoek van verzoekster gegrond te verklaren en de status van subsidiaire bescherming toe te kennen;

In meest ondergeschikte orde het dossier opnieuw over te maken aan de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken."

2.5. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen.

3.1. Verzoekster maakt op 24 april 2026 een bijkomend stuk, met in bijlage een inventaris en een aantal documenten, over aan de Raad (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

3.2. Dient met betrekking tot het stuk dat verzoekster overmaakt aan de Raad en de bij dit stuk gevoegde documenten echter te worden gewezen op de inhoud van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Te dezen blijkt dat in het door verzoekster neergelegde stuk en inzake de bij dit stuk gevoegde documenten slechts wordt aangegeven:

"Ik wens bij deze nog aanvullende stukken neer te leggen in bovenvermeld dossier met het oog op de zitting van aanstaande maandag 27 april 2026.

Deze stukken werden reeds een tijd geleden aan mij bezorgd door cliënten doch ik stel op heden vast dat deze stukkenbundel niet werd neergelegd wegens een technische reden."

Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoekster neergelegde stuk, dat, dit zonder enige verdere duiding te bieden, slechts melding maakt van verzoeksters wens om stukken neer te leggen, niet kan worden gezien als 'aanvullende nota' in de zin van voormelde bepaling.

Derhalve worden het stuk dat verzoekster neerlegt en de bij dit stuk gevoegde documenten gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980

(Vreemdelingenwet) dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is in casu dan ook niet aan de orde.

4.2. Dient, waar verzoekster zich beroept op de inhoud van artikel 4, 1° van richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4, 1° van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoekster zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4, 1° van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U dient weliswaar een psychologisch verslag met bijhorend attest neer, waarin symptomen van PTSD worden beschreven, doch uit niets blijkt dat dit invloed heeft gehad op het verloop van uw persoonlijk onderhoud. Deze documenten sommen weliswaar enkele klachten op zoals angst, gevoelens van stress, het vermijden van sociale activiteiten, slaapproblemen, ongemak en prikkelbaarheid, maar nergens blijkt dat u uw asielmotieven niet zou kunnen toelichten en evenmin blijkt hieruit dat u in de onmogelijkheid verkeerde om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. U erkende dit zelf ook (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” ingevuld op de DVZ, vraag 1). Meer nog, u verklaarde bij het begin van uw persoonlijk onderhoud dat er geen medische of andere problemen waren die uw deelname aan het persoonlijk onderhoud zouden kunnen hinderen. U had evenmin op het einde van het persoonlijk onderhoud opmerkingen over het verloop ervan. Gelet op het goede verloop van het persoonlijk onderhoud kan dan ook niet afgeleid worden dat deze psychische problematiek van invloed is geweest op uw verzoek.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster laat de voormelde motieven in het voorliggende verzoekschrift volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

4.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals omschreven in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), artikel 57/6/1, § 2 en artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

(...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

(...)

§ 2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Verzoekster betwist de bestreden beslissing in dit kader niet waar met recht gemotiveerd wordt:

“Bij KB van 12 mei 2024 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekster opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

4.6. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij en haar echtgenoot werden gevisieerd door de familiegroep of clan rond A.K., die gekwetst geraakte bij een vechtpartij tussen twee groepen waarbij verzoeksters schoonbroer betrokken was.

In de bestreden beslissing wordt echter vooreerst met recht gemotiveerd dat de houding van verzoekster en haar echtgenoot de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangevoerde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming ondermijnt. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Uw vrees te worden gevisieerd door deze groep – u stelde onder meer in uw strafklacht dat uw agressors afkomstig zijn uit het noorden van Albanië, waar problemen volgens de Kanun worden opgelost en men gelooft dat ‘een eenmaal begonnen zaak tot een einde moet worden gebracht’, en dat jullie levens en die van uw kinderen dus in gevaar zijn – wordt vooreerst ondermijnd door de houding van u en uw echtgenoot na de nochtans gewelddadige aanval op uw echtgenoot. Zo komt het vooreerst weinig geloofwaardig over dat uw echtgenoot na zijn hospitalisatie gewoon naar jullie woning in Tirana terugkeerde en jullie daar als gezin bleven wonen tot zijn vertrek naar Griekenland en dit zonder enige voorzorgsmaatregel te nemen naar jullie veiligheid toe. Zijn vertrek naar Griekenland was trouwens louter ingegeven door medische motieven en hield dus geen uitstaan met enig veiligheidsrisico. Indien jullie effectief vreesden dat jullie tegenstanders het blijvend op jullie gemunt hadden en niet zouden stoppen tot hun missie jullie te doden geslaagd was, kan verwacht worden dat jullie stappen ondernomen zouden hebben naar jullie veiligheid toe en niet zomaar dit mogelijke gevaar naast jullie zouden neergelegd hebben. Het stemt in deze tevens tot nadenken dat u na de arrestatie van uw echtgenoot in Griekenland op 10 april 2025 gewoon terugkeerde naar uw woning in Tirana om daar met uw kinderen nog meerdere maanden tot uw vertrek uit het land te blijven wonen. Bovendien opende u in die periode opnieuw uw café in Tirana en bleven uw kinderen gewoon school lopen. Opnieuw bleek u zich niet te beperken in uw bewegingsvrijheid. U gevraagd wat u en uw echtgenoot ondernamen om uw veiligheid na het gebeuren te verbeteren – in het bijzonder nadat uw echtgenoot werd ontslagen uit het ziekenhuis – gaf u aan zelf niets ondernomen te hebben (CGVS, p. 16). Van iemand die beweert in een risicovolle situatie te zitten waarbij diens fysieke integriteit in gevaar is, kan het als logisch en zelfs noodzakelijk worden geacht om bepaalde voorzorgsmaatregelen te nemen – zoals het vermijden van bepaalde plekken of het beperken van de bewegingsvrijheid – om zichzelf te beschermen. Dat dit niet gebeurde, stemt tot nadenken. Daarnaast gaf uw echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud te kennen dat u en de kinderen, nadat uw echtgenoot op 1 mei 2025 werd uitgeleverd aan België, nog één à anderhalve maand in Albanië verbleven omdat jullie het einde van het schooljaar van de kinderen wouden afwachten – uw dochter zou immers haar diploma lager onderwijs behalen – alvorens effectief te vertrekken en om internationale bescherming te verzoeken (CGVS echtgenoot, p. 6). Jullie hierboven beschreven houding is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een reëel risico op het lijden van ernstige schade en ondermijnt de ernst van uw vrees voor de familie K. (...).”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Vooreerst blijkt uit haar verklaringen wel degelijk dat haar vertrek en dat van haar echtgenoot naar Griekenland was ingegeven vanuit medische overwegingen en dat zij omdat haar echtgenoot verdere opvolging behoefde besloten naar Griekenland te reizen. Dat verzoekster nadat haar echtgenoot aldaar werd gearresteerd vrijwillig terugkeerde naar Albanië, haar kinderen bij haar ouders ging halen en samen met hen terug de gezinswoning betrok, alsmede dat zij haar café terug opendeed, en dit zonder enige voorzorgs- of veiligheidsmaatregel te treffen, is verder manifest onverenigbaar met de door haar aangevoerde problemen en vrees. Verzoekster tracht geheel ten onrechte te laten uitschijnen dat zij geen andere keuze had. Haar kinderen konden immers bij haar ouders verblijven, zodat niet kan worden ingezien waarom dit voor verzoekster niet gold. Bovendien had verzoekster,

gezien zij een café uitbaatte en een eigen woning had, duidelijk de nodige financiële armslag. Daarenboven kan worden aangenomen dat de door verzoekster aangehaalde praktische en financiële overwegingen niet zouden opwegen tegen de door haar aangevoerde vrees voor haar leven en dat van haar kinderen. Gelet op deze vrees kon worden verwacht dat verzoekster er alles aan zou hebben gedaan opdat zij niet zou moeten terugkeren naar haar woning en dat zij ervoor zou hebben geopteerd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Griekenland, niet terug te keren naar haar gezinswoning en café en te vluchten. Dat verzoekster wanneer zij en haar kinderen de gezinswoning terug betrokken en wanneer zij haar café opnieuw opendeed bovendien geen stappen zou hebben ondernomen om voorzorgs- of veiligheidsmaatregelen te treffen voor haar en haar kinderen, doet nog verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar aangevoerde nood aan internationale bescherming. Dat verzoekster en haar kinderen na de uitlevering van verzoeksters echtgenoot aan België andermaal nog meer dan een maand in Albanië bleven, en dit louter omdat zij het einde van het schooljaar wilden afwachten en omdat verzoeksters dochter haar diploma lager onderwijs wilde behalen, getuigt opnieuw en manifest van het feit dat de door verzoekster aangehaalde vrees en nood aan internationale bescherming niet stroken met de werkelijkheid. Dat zulke overwegingen zwaarder zouden doorwegen dan de beweerde vrees voor hun leven en imminente nood aan internationale bescherming, ontbeert namelijk iedere ernst.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Het relatieve karakter van jullie vrees blijkt verder ook uit de vaststelling dat uw echtgenoot na zijn uitlevering aan België op 1 mei 2025 nog tot 16 juli 2025 wachtte om hier in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat hij eerst een advocaat diende te consulteren om advies te vragen en vervolgens wachtte tot de komst van u en jullie kinderen naar België alvorens een verzoek in te dienen, kan dit nalaten eerder een verzoek in te dienen niet rechtvaardigen (CGVS echtgenoot, p. 6). Algemeen kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en die beweert een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. In dit licht is het trouwens ook verwonderlijk dat uw echtgenoot bij zijn aanhouding aan de Griekse grens naliel daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Aangezien u hem toen vergezelde kan trouwens ook voor u dezelfde bemerking worden gemaakt.”

Verzoekster laat de voormelde motieven in het onderhavige verzoekschrift geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind. Dat zowel zijzelf als haar echtgenoot nalieten om in Griekenland en wanneer zij daartoe de kans hadden een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat haar echtgenoot ook na aankomst in België nogmaals lange tijd draalde alvorens zulks te doen, getuigt geheel niet van een oprechte nood aan internationale bescherming en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangevoerde problemen en vrees.

Hoe dan ook wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat dit bij u het geval is.

Betreffende de aanval op uw echtgenoot op 5 januari 2025 blijkt vooreerst uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dat u en uw echtgenoot wel degelijk een beroep konden doen op de autoriteiten. Na de feiten werd er namelijk een grondig en formeel gerechtelijk en politieel onderzoek gevoerd met als doel bewijzen te verzamelen. Nadat er een onderzoeksrechter werd aangesteld, werden bewijzen verzameld door middel van een deskundigenonderzoek op de plaats delict en een buurtonderzoek, werden er getuigen en verdachten verhoord, werden er huiszoekingen verricht, zaken in beslag genomen en werd er een wetsdokter aangesteld om de verwondingen van uw echtgenoot nader te onderzoeken. Kort na de feiten werden zo reeds zes mogelijke verdachten geïdentificeerd. Tegen vier van hen werd een opsporingsbericht verspreid en de twee anderen, Ga. K. (...) en L.T. (...), konden op 6 januari 2025 door de politie worden opgepakt, waarna zij op 10 januari 2025 werden aangehouden en in voorarrest werden geplaatst. Uiteindelijk werden begin oktober 2025 twee van de verdachten, Ga. K. (...) en R.K. (...), doorverwezen naar de strafkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana waar hun rechtszaak voor de strafbare feiten ‘opzettelijke lichte verwonding’ en ‘bedreiging’, gepleegd in onderlinge samenwerking, zal plaatsvinden. Dit strafproces is in principe nog lopende. Jullie werden van al deze feiten en stappen steeds op de hoogte

gebracht. Nog uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt dat tijdens het gerechtelijk onderzoek de beschuldiging tegen Ga. K. (...) en L.T. (...) door het parket werd afgezwakt van 'poging tot moord met voorbedachten rade' naar 'opzettelijke lichte verwondingen', dit nadat een uitgebreid forensisch onderzoek door een wetsarts van de verwondingen die uw echtgenoot door de mishandeling opliep werden geclassificeerd als 'opzettelijk licht lichamelijk letsel' (administratief dossier, document 9 en 10). Daaropvolgend werd de voorlopige hechtenis van Ga. K. (...) en L.T. (...), omgezet naar huisarrest en/of vrijlating onder borg. Waar u aangaf dat u hierdoor uw geloof in het Albanese rechtssysteem kwijtraakte (CGVS, p. 9 en 10), dient, met alle begrip voor uw persoonlijke mening, meegegeven te worden dat het de bevoegdheid van een onderzoeksrechter is om de juridische kwalificatie van de feiten op basis van het onderzoek aan te passen, deze te verlichten of te verzwaren en hiermee overeenkomstig de juiste maatregelen naar de verdachten toe te nemen. U hebt geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat deze argumenten en beslissingen in deze zaak niet correct zouden zijn. Uw bewering dat deze beslissing om de verdachten vrij te laten en om de vervolging van andere verdachten stop te zetten, er kwam onder invloed van sommige verdachten, die hun invloed zouden hebben doen gelden op het gerecht, is louter hypothetisch. Deze is niet gestoeld op tastbare concrete of objectieve feiten, wat u zelf overigens ook aangaf (CGVS, p. 17). Bovendien gaf uw echtgenoot zelf te kennen dat de verantwoordelijke van de aanval op hem, A.K. (...), in Dubai verblijft en zo aan het Albanese gerecht kon ontsnappen (CGVS echtgenoot, p. 8 en 9). Dat er voor u en uw echtgenoot in Albanië geen bescherming voorhanden is, omdat de politie en het gerecht naar aanleiding van de aanval op uw echtgenoot niet adequaat optreden, kan dan ook niet gevolgd worden.

Voorts blijkt dat u naar aanleiding van een aantal verdachte feiten naliet een klacht neer te leggen bij de politie. Zo heeft u naar aanleiding van de brand op 3 januari 2025 in uw café in Tirana nagelaten de autoriteiten in te lichten over uw vermoeden dat het hier om brandstichting ging. Dat het hier mogelijks om brandstichting ging, leidt u overigens af uit de feiten die zich twee dagen nadien met uw echtgenoot voordeden. U maakte hiervan echter op geen enkel ogenblik melding bij de politie omdat u na de gebeurtenis met uw echtgenoot de ganse tijd bij hem in het hospitaal bleef. U had geen tijd toen om u met iets anders dan de zorg voor uw echtgenoot bezig te houden (CGVS, p. 11). Dit kan uw nalaten ter zake niet rechtvaardigen, temeer daar u en uw echtgenoot in die periode maar ook later meermaals in contact stonden met en gehoord werden door de politie over de feiten waarmee jullie in die periode geconfronteerd werden en u ook in uw strafklacht dit vermoeden onvermeld liet. U had dan ook uitgebreid de mogelijkheid de Albanese autoriteiten over dit vermoeden in te lichten. U liet trouwens ook na de politie in te lichten over de verdachte personen die na de arrestatie van uw echtgenoot door de Griekse autoriteiten, i.e. in de periode april tot juni 2025, meermaals circuleerden in en rond uw café en hierbij aan derden vragen stelden over het doen en laten van uw echtgenoot. Ofschoon u dit bedreigend vond voor de veiligheid van u en uw kinderen, lichtte u ook ditmaal de autoriteiten hierover niet in. U deed dit luidens uw verklaringen niet, omdat u geen concrete bewijzen tegen deze personen had (CGVS, p. 14). De vaststelling dat het hier om onbekenden ging en u geen concrete bewijzen tegen deze personen had, is geen afdoende reden om geen beroep te doen op de Albanese autoriteiten, zeker aangezien uit uw verklaringen blijkt dat deze daarvoor wel degelijk effectief hebben opgetreden in het kader van verdachte personen die circuleerden rond het ziekenhuis. Zo wendde u zich op 5 januari 2025 en twee weken later tot tweemaal toe tot de politie om hen op de hoogte te stellen van het feit dat u verdachte en mogelijks gewapende personen had opgemerkt rond het ziekenhuis waar uw echtgenoot was opgenomen. In beide gevallen maakte u beeldopnames van deze personen. Naar aanleiding van de eerste melding – toen u iemand verdacht opmerkte aan het raam van de kamer van uw echtgenoot – werd uw echtgenoot ook bijkomende bescherming geboden. Gedurende meerdere dagen stond een agent aan de deur of in de gang van de afdeling intensieve zorgen waar uw echtgenoot toen verbleef (CGVS, p. 15 en 16). De tweede keer kreeg u de geruststelling dat u niet bezorgd hoeft te zijn en dat de zaak onder controle was. Bovendien kon u voor beide meldingen rechtstreeks terecht bij een politiechef van het politiecommissariaat nummer 3 van Tirana (CGVS, p. 15 en 16). In het licht hiervan is het dan ook bijzonder opmerkelijk dat u later, wanneer u zich opnieuw bedreigd voelde, de politie hiervan totaal niet op de hoogte stelde. U stelde in dit geval trouwens zelf dit 'spijtig genoeg' niet gedaan te hebben (CGVS, p. 14). Volledigheidshalve dient hier andermaal in herinnering te worden gebracht dat uit de door u neergelegde gerechtelijke stukken blijkt dat er in die periode een zeer uitgebreid politioneel en gerechtelijk onderzoek werd gevoerd naar aanleiding van de mishandeling van uw echtgenoot.

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde wat betreft de bedreigingen aan uw adres om uw strafklacht bij het parket van Tirana in te trekken. Hiernaar gepolst, stelde u eerst en vooral dat de initieel door u aangestelde advocaat die u hielp om deze schriftelijke strafklacht in te dienen, u gedurende een periode van een maand geen informatie gaf over het verloop van deze strafklacht, zo ook niet over de houding van de autoriteiten naar de verdachten toe. Toen u haar hierover kwaad aansprak, besloot deze advocaat u ergens rond februari of maart 2025 niet langer in deze zaak bij te staan. Dit beschouwde u als een eerste alarm of bedreiging (CGVS, p. 13). Daarna had u een afspraak met een andere advocaat om u in deze zaak te vertegenwoordigen, maar deze zag hiervan af omdat er volgens hem sprake was van belangenvermenging: hij stond immers één van de verdachten bij in verschillende andere zaken. Hij raadde u tijdens dit gesprek bovendien aan uw klacht in te trekken (CGVS, p. 13). U ervaarde dit tevens als een beïnvloeding en bedreiging om uw klacht in te trekken. Dat u niet tevreden was over het werk van de door uzelf aangestelde advocaat en dat een andere advocaat vervolgens omwille van mogelijke

belangenvermenging weigerde uw zaak te behartigen en deze u hierbij bovendien adviseerde uw klacht in te trekken, kan maar moeilijk als bedreigingen beschouwd worden. Deze feiten gingen immers niet gepaard met druk, dreiging of manipulatie. U werd bijvoorbeeld niet gedwongen of geïntimideerd om uw klacht in te trekken. Bovendien was u niet verplicht bij deze of gene advocaat te blijven en kon u vervolgens, zo blijkt, een nieuwe advocaat aanstellen om uw zaak te behartigen. Als het gedrag van een advocaat professionele of ethische regels schendt, was het u bovendien vrij een formele klacht in te dienen bij de Nationale Orde van Advocaten van Albanië (Dhoma Kombëtare e Avokatisë), wat u schijnbaar naliet te doen. Deze door u aangehaalde feiten zijn dan ook niet bij machte aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk werd bedreigd en aldus een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politioneel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “onestop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast

de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Verzoekster slaagt er hoegenaamd niet in om deze motieven te ontkrachten. Zij vergenoegt zich er immers toe de reeds eerder door haar aangevoerde elementen en de reeds eerder door haar afgelegde verklaringen te herhalen en te poneren dat hieruit wel degelijk zou kunnen worden afgeleid dat er in de strafprocedure tegen de daders van de aanval op haar echtgenot sprake zou zijn (geweest) van corruptie en beïnvloeding, dat er druk zou zijn uitgeoefend om de klacht in te trekken en dat er geen afdoende bescherming was en is. Hiermee doet verzoekster geenszins afbreuk aan de veelheid aan voormelde, concrete, inzake en op basis van deze elementen en verklaringen en de overige door haar aangereikte verklaringen en documenten gedane vaststellingen. Dat het Albanese (rechts)systeem in haar concrete geval en dat van haar echtgenoot faalde of zou falen, zoals verzoekster voorhoudt in het voorliggende verzoekschrift, wordt door verzoekster dan ook op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt.

Verzoekster legt verder geen informatie neer en uit de voorliggende landeninformatie kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat de situatie in haar land van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande vindt overigens duidelijk bevestiging in het feit op zich dat het land van herkomst van verzoekster (opnieuw) werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

4.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekster geen substantiële redenen in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de weigering van internationale bescherming en tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dienen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te worden ontzegd.

4.8. Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake verzoeksters houding en deze van haar echtgenoot in weerwil van hun beweerde nood aan internationale bescherming en de vaststelling dat verzoekster in het kader van haar beweerde problemen en vrees in haar eigen land hoe dan ook beschikt over de nodige beschermingsmogelijkheden en mogelijkheden tot genoegdoening, beroept verzoekster zich te dezen verder niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoekster toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in casu en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

De voormelde motieven gelden ook voor verzoeker.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Met betrekking tot de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, dient verder te worden vastgesteld dat er in de bestreden beslissing toepassing gemaakt wordt van artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat :

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In het licht van voormeld wetsartikel, wordt in de bestreden beslissing en rekening houdend met de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat u op 12 oktober 2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief werd veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf (CGVS, p.4).

U werd veroordeeld voor bedreigingen conform artikel 329 van het Strafwetboek (Hij die iemand door gebaren of zinnebeelden bedreigt met een aanslag op personen of eigendommen) gericht tegen M.H. (...), diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden ten nadele van E.H.M. (...), poging tot afpersing in vredestand met verzwarende omstandigheden ten nadele van E.H.M. (...), wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding met verzwarende omstandigheden (onder meer met de omstandigheid dat de gevangenen gehouden persoon met de dood bedreigd is geweest) ten nadele van E.H.M. (...) en het deel uitmaken van een criminele organisatie.

De feiten waarvoor u werd veroordeeld deden zich voor in december 2017 als afrekeningen, bedreigingen of intimidatiepogingen ingevolge geschillen binnen het criminele milieu. De represaillemaatregelen, waarbij u van nabij betrokken was, volgden op een uithaling van drugs in Nederland in de nacht van 7 of 8 december 2017, waarbij het vermoeden was ontstaan dat de uithalers – E.H.M. (...) en M.H. (...) – een deel van de lading cocaïne voor zich hadden gehouden. Hierop werd als represaille door u en een andere medebeklaagde in de nacht van 31 december 2017 op 1 januari 2018 naar de woning van M.H. (...) geschoten, werd E.H.M. (...) op 13 december 2017 met geweld of bedreiging beroofd door u en vier medebeklaagden, werd er op 13 december 2017 met behulp van geweld of bedreiging door u en vier medebeklaagden gepoogd E.H.M. (...) een geldsom van 100.000 euro af te persen. Deze feiten werden bovendien gepleegd terwijl u deel uitmaakte van een criminele organisatie.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen.

Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Het bedreigen van een persoon door te schieten naar diens woning en dit als vergelding of represaillemaatregel voor een mislukte uithaling van een partij cocaïne enkele weken eerder; en in dezelfde context het plegen van een diefstal door middel van geweld of bedreiging, poging tot afpersing met gebruik van een wapen en de gevangenhouding van een persoon waarbij deze met de dood bedreigd is geweest,

waarbij de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers ernstig werd geschaad, én dit alles deel uitmakend van een criminele organisatie met de opzet deze misdaden te plegen, zijn niet zomaar gewelddaden, maar ze vormen een diepgaande aantasting van een van de fundamenteën van de samenleving: het recht op fysieke en psychische integriteit.

Het Belgische Strafwetboek stipuleert dat het bedreigen van iemand door middel van gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen waarop een criminele straf is gesteld (artikel 329 Sw) strafbaar is en voorziet hierbij in een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden. Daarnaast voorziet het Strafwetboek in een gevangenisstraf van drie maanden tot twee jaar voor personen die iemand — buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft — zonder bevel van het gestelde gezag aanhouden of doen aanhouden, gevangen houden of doen gevangen houden (onwettige vrijheidsberoving door een particulier, artikel 434 Sw), dewelke kan verzwaard worden tot een gevangenisstraf van vijf tot tien jaar, indien de gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd wordt (artikel 437 Sw.). Het Strafwetboek voorziet in een gevangenisstraf van drie jaar of zwaarder voor deelname aan een criminele organisatie met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven (artikel 324bis Sw.) en, wanneer deze criminele organisatie gebruik maakt van zaken zoals intimidatie, bedreiging en geweld om het plegen van misdrijven te vergemakkelijken, wordt een iedere persoon die wetens en willens betrokken is, gestraft met een gevangenisstraf van een jaar tot drie jaar (artikel 324ter Sw.).

Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat (de gevolgen van) de door u gepleegde feiten ernstig zijn.

Zo dient erop gewezen te worden dat de feiten waarvoor u werd veroordeeld door de rechtbank in haar vonnis als bewezen werden geacht waarbij de rechtbank deze als bijzonder ernstig kwalificeerde. In het vonnis worden deze feiten als verwerpelijk omschreven. Bovendien getuigen deze feiten volgens de rechtbank van een volstrekt gebrek aan normbesef en een bijzondere criminele ingesteldheid. Daarnaast stelde de rechtbank dat de beklaagden een uiterst gevaarlijke ingesteldheid hebben en dat de feiten getuigen van een stuitend gebrek aan respect voor het leven en de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers, de geveeerde families, maar zeker ook onschuldige burgers die hiervan (zijdelings) het slachtoffer (kunnen) zijn. U werd door de rechtbank onder andere omschreven als één van de uitvoerders van de ontvoering met verzwarende omstandigheden van M.E.H. (...) en de beschieting van het pand van H. (...).

Bij de bepaling van de strafmaat verwees de rechtbank in haar vonnis tevens naar het feit dat u eerder reeds drie keer werd veroordeeld door de correctionele rechtbank, voor slagen in 2004, en voor valsheid in geschriften, heling en wapens in 2006 en 2018, alsook dat u acht keer werd veroordeeld voor verkeersinbreuken, wat volgens de rechtbank aangaf dat u lak heeft aan de regels en normen in onze samenleving. U werd dan ook veroordeeld tot een zware gevangenisstraf van vijf jaar.

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de feiten die u hebt gepleegd, in het bijzonder het beschieten van een woning en de ontvoering van een persoon waarbij de gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd werd, en dit alles vanuit de context van een criminele organisatie als vergelding of represaille binnen het criminele milieu van drugssmokkel als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor deze misdrijven. U werd immers door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief schuldig bevonden aan vier aanklachten tegen u (CGVS, p. 4 en 5). Hierdoor staat uw schuld vast.

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met uw houding na de door u gepleegde, bewezen feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Vooreerst kan in dit verband gewezen worden op uw handelen na uw veroordeling. U werd tijdens uw verblijf in Albanië via uw advocaat op de hoogte gesteld van uw veroordeling op 12 oktober 2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Ingegeven hierdoor liet u in Albanië uw naam veranderen van A.L. (...) naar A.R. (...) (familienaam van uw echtgenote), zoals ook blijkt uit de door u neergelegde identiteitsdocumenten. U deed dit om uw mogelijkheden om naar het buitenland te reizen te vrijwaren (CGVS, p. 2). Uit uw gedrag blijkt dus dat u uw verantwoordelijkheid naar strafuitvoering toe probeerde te ontlopen.

Bovendien blijkt dat u vooralsnog maar een heel klein deel van uw straf waartoe u in 2021 werd veroordeeld heeft uitgezeten. Het feit dat u de straf waartoe u bent veroordeeld nog grotendeels moet uitzitten, is in de ogen van de Commissaris-generaal een bevestiging dat de ernst van deze feiten nog steeds intact is.

Uit de elementen in uw dossier blijkt verder dat u geen oprecht schuldinzicht noch berouw heeft. U houdt voor dat u ten onrechte werd veroordeeld. Geconfronteerd met de feiten waarvoor u werd veroordeeld, minimaliseerde u deze feiten ernstig door te stellen dat het hier om een banale straatruzie ging, niets meer (CGVS, p. 4). U blijft met andere woorden uw schuld en betrokkenheid bij de feiten ontkennen. U er vervolgens op gewezen dat dit niet overeenstemt met de bevindingen en beoordeling in het vonnis van de rechtbank en hierbij gewezen op het feit dat uw veroordeling verband houdt met druggerelateerde criminaliteit, bleef u de feiten waarvoor u werd veroordeeld ontkennen, waaraan u toevoegde zich nooit met drugs te hebben beziggehouden. U stelde vervolgens opnieuw dat het om een (banale) cafêruzie ging, die uiteindelijk eindigde doordat iedereen zijn eigen weg ging (CGVS, p. 4). Het feit dat u de feiten en uw eigen rol daarin op heden blijft minimaliseren, wijst nogmaals op een tekortschietend besef van schuld. Het wijst tevens op een gebrek aan berouw.

In dit verband kan volledigheidshalve nog herinnerd worden aan het feit dat u in België al verschillende keren veroordeeld werd.

Gelet op het voorgaande staat de ernst van de door u gepleegde feiten nog steeds vast.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen. U geraakte immers niet verder dan dat u geen bezwaar heeft tegen een mogelijke uitsluiting, u enkel maar de waarheid heeft verteld (wat zoals eerder aangegeven niet blijkt wanneer werd gepolst naar de feiten waarvoor u veroordeeld werd in België), en u het verleden niet meer kan veranderen (CGVS, p. 13). De vaststelling dat u de kwalificatie van de feiten blijft betwisten, wijst erop dat er geen sprake is van spijt, noch van een oprecht schuldinzicht.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. De identiteit van u en uw familieleden, het verblijf van uw echtgenote en kinderen in België, de brand in uw winkel, de aanval op u in een kapperszaak in Tirana, uw opname en behandeling hiervoor in een ziekenhuis in Tirana en het onderzoek en handelen van de politionele en gerechtelijke autoriteiten in Albanië in dit verband, staan hier immers niet ter discussie. Ze werpen evenwel geen ander licht op de redenen waarom u van internationale bescherming moet worden uitgesloten."

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om deze motieven te ontkrachten. In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, heeft verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk en terdege rekening gehouden met de door hem aangehaalde rechtspraak van het HvJ. Niet enkel wordt deze rechtspraak ook in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangehaald, doch tevens wordt in deze beslissing vervolgens overgegaan tot een onderzoek en een beoordeling van de in deze rechtspraak aangehaalde elementen. Daarbij wordt duidelijk en genoegzaam vastgesteld dat, gelet op de aard en de ernst van de door verzoeker gestelde handelingen, de aan verzoeker opgelegde straf, de geleden schade, de inhoud van het vonnis waarbij verzoeker werd veroordeeld, verzoekers individuele verantwoordelijkheid in het kader van de gepleegde feiten, de periode die is verstreken sedert het door verzoeker gestelde gedrag, de gedragingen die verzoeker gedurende deze periode heeft gesteld (dit onder meer om zijn straf te ontlopen) en verzoekers manifeste gebrek aan berouw en schuldinzicht, de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten nog steeds vaststaat, hetgeen de toepassing van artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet *in casu* rechtvaardigt.

Verzoeker voert ter weerlegging van de concrete motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing verder geen dienstige argumenten aan. In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt en mede in acht genomen de medewerkingsplicht die in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming op verzoeker rust, het gegeven dat hij werd gehoord omtrent het voorgaande en het feit dat hij daarbij uitdrukkelijk werd geconfronteerd met een mogelijke uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, blijkt uit het feit dat verzoeker de door hem gepleegde feiten tijdens zijn huidige verzoek om internationale bescherming bleef ontkennen en minimaliseren, net als uit het feit dat hij zijn straf trachtte te ontlopen door zijn naam te veranderen en naar het buitenland te reizen, wel degelijk een manifest gebrek aan berouw en schuldinzicht in hoofde van verzoeker. Dat verzoeker sedert de gepleegde feiten een gezinsleven heeft opgebouwd, doet aan deze conclusie geenszins afbreuk. Evenmin doet verzoeker aan deze conclusie afbreuk door te verwijzen naar zijn beweerde psychologische toestand. Hierop werd immers reeds hoger, *sub* 4.5., genoegzaam ingegaan. Omwille van de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande, kunnen verzoekers beweerde psychische problemen geenszins een verklaring vormen voor zijn gebrek aan berouw en schuldinzicht.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

4.10. Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake verzoekers houding en deze van zijn echtgenote in weerwil van hun beweerde nood aan internationale bescherming en de vaststelling dat verzoeker in het kader

van zijn beweerde problemen en vrees in zijn eigen land hoe dan ook beschikt over de nodige beschermingsmogelijkheden en mogelijkheden tot genoegdoening, beroept verzoeker zich te dezen verder niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het advies dat over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dat overeenkomstig artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet is opgenomen in de bestreden beslissing op heden en voor de Raad verder niet kan worden aangevochten.

Dient in dit kader immers te worden herhaald dat de Raad te dezen, in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, geen uitspraak doet over een verblijfsstatus en zich ook niet uitspreekt over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. De Raad spreekt zich *in casu* enkel uit over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming op grond van de bepalingen die dienaangaande zijn opgenomen in de Vreemdelingenwet. In dit kader werd reeds hoger genoegzaam vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en uitgesloten dient te worden van de subsidiaire beschermingsstatus. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de rechten van verzoeker bij een mogelijke terughrijving of verwijdering naar zijn land van herkomst is *in casu* niet aan de orde.

Het gegeven dat het CGVS, zoals *in casu*, van oordeel is dat een maatregel tot terughrijving of verwijdering niet in strijd is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, heeft op zich verder geen rechtsgevolgen en heeft niet tot gevolg dat er automatisch een bevel inzake zulke maatregel volgt op de bestreden beslissing. Het is slechts op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk zulk bevel wordt afgeleverd dat een onderzoek naar de mogelijke schending van zijn rechten in het geval van een terughrijving of verwijdering naar Albanië zich opdringt. Verzoeker kan dan ook te gepasten tijde, met name indien hij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten – en niet eerder – middels het indienen van een annulatieberoep de mogelijke schending van zijn rechten opwerpen.

4.12. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT